

Kap 1

1-3 Højtærede Teofilus! Der er mange, som har skrevet om de begivenheder, der har fundet sted iblandt os, og vi har hørt det fortalt af dem, der fra begyndelsen var øjenvidner og senere forkyndte os Guds ord. Når jeg nu har sat mig for at gennemgå det alt sammen og nedskrive det for dig i rækkefølge, 4 er det, for at du kan blive overbevist om pålideligheden af det, du er blevet undervist om.

Johannes Døbers mirakuløse undfangelse

5 Dengang Herodes¹ regerede over jødernes land, var der en jødisk præst ved navn Zakarias. Han hørte til Abijas skiftehold² blandt præsterne. Hans kone, Elisabet, var efterkommer af Aron, ligesom han selv var. 6 De var retskafne mennesker og efterlevede Guds lov til punkt og prikke. 7 Men børn havde de ingen af, for Elisabet kunne ikke få børn, og nu var de begge oppe i årene.³ 8 En dag, da Zakarias var i færd med sin tjeneste i templet, for det var hans hold, der havde tjeneste i den uge, 9 tilfaldt det ham ved lodtrækning at gå ind i det hellige rum i templet for at bringe røgelsesofferet. 10 Imens han var i færd med det, stod en stor forsamling af jøder ude i tempelgården og bad, som de plejede, når der brændtes røgelse. 11 Pludselig fik Zakarias inde i templet øje på en engel, der stod på højre side af røgelsesalteret, 12 og det gjorde ham skrækslagen. 13 »Vær ikke bange, Zakarias!« sagde englen. »Jeg er kommet for at fortælle dig, at Gud har hørt dine bønner. Din kone Elisabet vil få en søn, som du skal kalde Johannes. 14 Han vil blive til stor glæde for dig selv og mange andre, 15 for han vil blive en af Guds største tjenere. Han må aldrig drikke vin eller øl, og han vil blive fyldt med Helligånden,⁴ allerede før han bliver født. 16 Mange af Israels folk vil vende om fra deres ondskab og søge Herren, deres Gud, når de hører ham tale. 17 Johannes vil træde frem i profeten Elias' ånd og kraft. Han vil hjælpe forældre til at blive forsonet med deres børn og hjælpe de ulydige til at forstå visdommen i at gøre Guds vilje. Han vil gøre folket parat til at møde Herren.⁵« 18 »Det har jeg svært ved at tro,« indvendte Zakarias. »Jeg er jo en halvgammel mand, og min kone er også godt oppe i årene. Giver du mig et tegn, så jeg kan tro på det?« 19 Englen svarede: »Jeg er Gabriel, Guds betroede tjener, og han har sendt mig herhen for at fortælle dig den gode nyhed. 20 Men fordi du tvivlede på, hvad jeg sagde, vil du få det tegn at blive stum. Du vil ikke kunne sige et eneste ord, før barnet er født. Men det, jeg har sagt, vil ske til den fastsatte tid!« 21 Forsamlingen udenfor stod og ventede på, at Zakarias skulle komme ud til dem, og de undrede sig over, at han blev så længe inde i templet. 22 Da han endelig kom ud, kunne han ikke få et ord frem, og folk forstod, at han havde haft et syn i templet. Han forsøgte med tegn og fagter at forklare, hvad der var sket. 23 Efter at Zakarias havde fuldført sin tjenesteuge i templet, vendte han tilbage til sit hjem. 24 Og det varede ikke længe, før Elisabet blev gravid, hvorefter hun holdt sig inden døre i fem måneder. 25 »Det er Gud, der har gjort det!« udbrød hun. »Han har været nådig imod mig og taget min skam bort.«⁶

Den mirakuløse undfangelse af Jesus, Guds Søn

26 Et halvt år efter at Gud havde sendt Gabriel til Zakarias, sendte han ham til Nazaret i Galilæa, 27 hvor der var en ung pige ved navn Maria. Hun var forlovet med en mand, der hed Josef, og han var af Kong Davids slægt. 28 Da Gabriel kom til hende, sagde han: »Fred være med dig! Du er elsket af Gud, og han har store planer med dig.« 29 Maria blev forbløffet over de ord og spekulerede på, hvad meningen kunne være. 30 »Vær ikke bange, Maria,« sagde

englen, »for du er udvalgt af Gud. 31 Du vil blive gravid og føde en søn, som du skal give navnet Jesus. 32 Han vil få stor betydning, for han er den Almægtiges Søn. Gud Herren vil sætte ham på Davids trone, 33 og han skal for altid være konge over Israels folk. Hans herredømme vil aldrig få ende.« 34 »Men hvordan skulle jeg kunne få et barn?« spurgte Maria. »Jeg har jo ikke nogen mand.« 35 Englen svarede: »Helligånden vil komme over dig, og hans kraft vil gøre et under i dig. Derfor vil det barn, du skal føde, blive et helligt barn, Guds Søn. 36 Og jeg kan fortælle dig, at din gamle slægtning Elisabet, som aldrig har kunnet få børn, nu venter et barn. Hun er allerede i sjette måned. 37 Intet er umuligt for Gud.« 38 »Så er jeg parat til at acceptere Guds vilje,« udbrød Maria. »Lad det blot ske, som du har sagt.« Så forlod englen hende.

Maria besøger Elisabet

39-40 Maria tog nu af sted til Judæas højland, til den by, hvor Zakarias boede, for hun ville besøge Elisabet. 41 I samme øjeblik Elisabet hørte Marias fredshilsen, sparkede barnet inde i hendes mave, og hun blev fyldt med Helligånden. 42 »Maria!« råbte hun glædestrålende, »hvor er du en velsignet kvinde, og velsignet er det barn, du venter. 43 Hvilken ære, at min Herres mor kommer og besøger mig. 44 Netop da jeg hørte din fredshilsen, hoppede barnet inden i mig af fryd. 45 Du er velsignet, fordi du troede på, at Gud ville opfylde det løfte, han gav dig.«

Marias lovsang

46 Maria svarede ved at bryde ud i lovsang: »Jeg priser Herren af hele mit hjerte! 47 Jeg fryder mig over Gud, min Frelser, 48 fordi han har udvalgt mig, som kun er hans ringe tjener. Alle kommende slægter vil kalde mig velsignet. 49 Gud den Almægtige har gjort store ting mod mig. Priset være hans navn! 50 Hans barmhjertighed varer fra slægt til slægt over dem, der ærer ham. 51 Han straffer enhver, som har hovmod i hjertet, og spreder dem for alle vinde. 52 Denne verdens fyrster styrter han fra tronen, men de ydmyge ophøjer han. 53 De sultne mætter han med alt godt, men de rige sender han bort med tomme hænder. 54 Han er kommet for at hjælpe sin tjener Israel. Han har aldrig glemt sit løfte om barmhjertighed 55 mod Abrahams slægt til evig tid, det løfte, han gav vores forfædre.« 56 Maria blev hos Elisabet i omtrent tre måneder og vendte så tilbage til sit hjem.

Johannes Døbers fødsel

57 Dagen kom, hvor Elisabet skulle føde, og hun fik en dreng. 58 Familie og naboer fik hurtigt den gode nyhed at vide, og alle glædede sig over Guds godhed mod hende. 59 Ugedagen⁸ efter kom slægt og venner for at deltage i omskærelsesceremonien. Alle regnede med, at drengen skulle hedde Zakarias som sin far, 60 men Elisabet sagde: »Nej, han skal hedde Johannes!«⁹ 61 »Hvorfor?« udbrød de. »Der er ikke én i hele familien, der hedder sådan.« 62 Så spurgte de med tegn og fagter barnets far, hvad han ønskede, drengen skulle hedde. 63 Han bad om en tavle, og til alles store overraskelse skrev han: »Drengens navn er Johannes.« 64 I samme øjeblik kunne Zakarias tale igen, og han begyndte at lovprise Gud. 65 Naboerne blev slået af forundring, og beretningen herom gik fra mund til mund over hele Judæas højland. 66 Alle, der hørte om det, undrede sig og sagde: »Hvad mon Gud har for med den dreng?« De mirakler, der var sket, gjorde det klart, at Gud havde særlige planer med ham. 67 Johannes' far, Zakarias, blev fyldt med Helligånden og profeterede: 68 »Lovet være Herren, Israels Gud, for han har besluttet at befri sit folk. 69 Han lader fremstå en forunderlig Frelser af sin tjener Davids slægt. 70 Det forudsagde han gennem sine hellige profeter i fordums tid: 71 En Frelser, der skal befri os fra vore fjender, fra alle, der hader os. 72-75 Han husker sin pagt med Abraham, det løfte, han selv

har givet, om at vi altid kunne tjene ham i hellighed og retfærdighed uden frygt for vore fjender. 76 Og du, mit barn, du skal kaldes den Højstes profet, for du skal bane vej for Herren. 77 Du skal fortælle hans folk om frelse og muligheden for tilgivelse af deres synd 78 som følge af Guds inderlige barmhjertighed. Solen fra det Høje er på vej for at hjælpe os. 79 Hans lys vil skinne for dem, som lever i mørke og i dødens skygge, og han vil lede vore fødder ind på fredens vej.« 80 Johannes voksede op og var meget modtagelig for åndelig åbenbarelse. Han opholdt sig i ødemarken, mens han forberedte sig til den dag, da han skulle træde offentligt frem for Israels folk.

Kap 2

Jesus bliver født

1 På den tid befalede den romerske kejser Augustus, at der skulle foretages en folketælling i hele kejserriget. 2 Denne folketælling foregik før den, som fandt sted, mens Kvirinius var guvernør i Syrien.¹ 3 Alle tog af sted for at lade sig indskrive på listerne i den by, de stammede fra, 4 og da Josef var af Kong Davids slægt, måtte han rejse fra Nazaret i Galilæa til Betlehem i Judæa, Davids by. 5 Han var nødt til at tage sin forlovede, Maria, med sig, selv om hun var højgravid. 6 Mens de opholdt sig i Betlehem, kom det tidspunkt, hvor hun skulle føde. 7 Maria fødte sin søn, den førstefødte. Hun svøbte ham i et tæppe og lagde ham i en krybbe i stalddrummet, for gæsteværelset² var optaget.

Englene og hyrderne på marken

8 Samme nat lå nogle hyrder under åben himmel og vogtede får på marken uden for byen. 9 Pludselig stod der en engel foran dem, og hele landskabet lå badet i et strålende lys fra Guds herlighed. Hyrderne blev forskrækkede, 10 men englen beroligede dem. »Vær ikke bange!« sagde han. »Jeg er kommet for at fortælle jer en stor og glædelig nyhed, som angår hele folket: 11 I nat er jeres Frelser født i Davids by. Det er Messias, og han er jeres herre. 12 Det her skal være et tegn for jer: I vil finde et lille barn, som ligger i en krybbe, indsvøbt i et tæppe.« 13 I det samme brød himlen ud i jubel. En hær af engle lovpriste Gud med følgende sang: 14 »Al ære til Gud i Himlen og fred på jorden til dem, der gør Guds vilje!«³ 15 Da englene igen var vendt tilbage til Himlen, sagde hyrderne til hinanden: »Lad os gå ind til Betlehem og se, hvad der er sket, det, som Gud har fortalt os om.« 16 Så skyndte de sig ind til byen, hvor de fandt det sted, hvor Maria og Josef boede, og de fandt barnet, som lå i krybben. 17 Hyrderne fortalte nu, hvad englen havde sagt om barnet, 18 og alle, som hørte deres beretning, var forundrede. 19 Maria tog alle ordene til sig og tænkte ofte senere på, hvad der var sket den nat. 20 Hyrderne vendte glade tilbage til fårene på marken, imens de lovpriste Gud for alt, hvad de havde set og hørt. Det var jo sket, som englen havde sagt.

Simeon velsigner Jesus i templet

21 Da drengen en uge senere skulle omskæres, fik han navnet Jesus. Det var det navn, englen havde givet ham, før han blev undfanget i sin mors liv. 22-24 Ifølge Toraen skal en kvinde, som har født, gennemgå en renselsesceremoni, og der skal bringes et offer i templet.⁴ Endvidere står der skrevet, at enhver førstefødt søn skal tilhøre Gud.⁵ Josef og Maria gik derfor op til templet i Jerusalem, da tiden var inde, for at bringe det foreskrevne renselsesoffer, dvs. et par turtelduer eller blot to unge duer. Samtidig tog de barnet med for at indvi ham til at tjene Gud. 25 I Jerusalem boede der en mand ved navn Simeon. Han var en mand, der omhyggeligt fulgte Guds lov og længselsfuldt ventede på Israels Messias. Han var fyldt med Helligånden, 26 og

Ånden havde åbenbaret for ham, at han ikke skulle dø, før han havde set den Frelser, som Gud havde lovet at sende. 27 Netop den dag, da Josef og Maria kom for at indvi barnet Jesus, som Toraen foreskrev, havde Helligånden givet Simeon den indskydelse, at han skulle gå op i templet, 28 og der mødte han dem så. Han tog straks den lille i sine arme og begyndte at lovprise Gud på følgende måde: 29 »Herre, endelig kan jeg som din tjener gå bort i fred, som du har lovet mig. 30-31 For nu har jeg set ham, som skal være alle folkeslags frelser, 32 ham, som er det lys, der bringer ny indsigt til mennesker og ære til dit folk, Israel.« 33 Josef og Maria stod overvældede og hørte på alt det, der blev sagt om Jesus. 34-35 Så velsignede Simeon dem og sagde til Maria: »Det barn vil blive årsag til fald for mange blandt Israels folk, men andre vil blive hjulpet. Han vil afsløre menneskers inderste tanker, og mange vil hade ham for det. Til sidst vil sorgen gennemtrænge dit hjerte som et sværd.« 36 Der var på det tidspunkt i Jerusalem også en gammel profet ved navn Anna. Hun var datter af Fanuel og tilhørte Ashers stamme. Efter syv års ægteskab 37 havde hun levet som enke, og nu som 84-årig var hun altid at finde i templet. Under faste og bøn tjente hun Gud dag og nat. 38 Hun kom nu hen til dem og brød ud i tak til Gud. Derefter fortalte hun om barnet til alle, som længtes efter Jerusalems befrielse. 39 Da Jesu forældre havde opfyldt alt, hvad der var foreskrevet i Guds lov, vendte de tilbage til deres hjemby, Nazaret, i Galilæa. 40 Der voksede Jesus op, og han blev en moden og klog dreng. Det var tydeligt, at Guds velsignelse var over ham.

Jesus som tolvårig i templet

41 Josef og Maria rejste hvert år til Jerusalem for at være med til påskefesten. 42 Da Jesus var blevet 12 år gammel, fik han lov til at komme med for første gang. 43 Da højtidsdagene var forbi, begyndte Josef og Maria på rejsen tilbage til Nazaret, men Jesus blev i Jerusalem, uden at hans forældre vidste det. 44 Den første dag tænkte de ikke over hans fravær, fordi de regnede med, at han var sammen med nogle venner blandt de øvrige rejsende. Men da han ved aftenstid endnu ikke var dukket op, søgte de efter ham blandt familie og venner. 45 Da han ikke var at finde nogen steder, vendte de om og brugte den næste dag til at rejse tilbage til Jerusalem. 46 På den tredje dag fandt de ham i templet, hvor han sad fordybet i samtale med dem, der underviste i Toraen. 47 De undrede sig alle over hans kloge spørgsmål og den måde, han svarede på. 48 Hans forældre vidste ikke, hvad de skulle tænke, da de fandt ham siddende blandt alle de lærde, men så udbrød hans mor: »Jamen, dreng dog! Hvordan kunne du gøre sådan imod os? Din far og jeg har været så urolige for dig, og vi har ledt efter dig alle vegne!« 49 »Hvorfor har I ledt efter mig alle vegne?« spurgte Jesus. »Vidste I ikke, at jeg har en opgave her i min Fars hus?« 50 Men de forstod ikke, hvad han mente med det. 51 Så fulgte han med dem tilbage til Nazaret og var lydig imod dem. Siden hen spekulerede Maria tit på det, han havde sagt. 52 Jesus voksede både åndeligt og fysisk og var vellidt af Gud og mennesker.

Kap 3

Johannes Døbers budskab - Matt.3,1-12; Mark.1,1-8; Joh.1,19-28

1-2 I kejser Tiberius' 15. regeringsår fik Johannes, Zakarias' søn, som holdt til i ødemarken, et budskab fra Gud. Landet var besat af romerne, og Pontius Pilatus var guvernør i Judæa. Herodes Antipas regerede i Galilæa, hans bror Filip i Ituræa og Trakonitis, mens Lysanias regerede i Abilene. Annas og Kajfas var jødernes ypperstepræster. 3 Johannes forlod så ørkenområdet og vandrede omkring i nærheden af Jordanfloden. Der forkyndte han, at folk skulle vende om fra deres ondskab og lade sig døbe for at få tilgivelse for deres synder. 4 Dermed gik følgende ord af profeten Esajas i opfyldelse: »Der lyder en røst i ødemarken: >Ban

vej for Herren! Gør vejen klar til hans komme! 5 Hver dal skal fyldes op, hvert bjerg og hver høj skal jævnes ud. De krogede veje skal rettes ud, og de ujævne stier gattes. 6 Og alle skal se Guds frelse.«<1 7 Johannes råbte til de mange mennesker, som strømmede til for at lade sig døbe: »Slangeyngel! Hvem har bildt jer ind, at I kan slippe for Guds straf? 8 Bevis med jeres liv, at I er villige til at vende jer bort fra jeres synder! Det hjælper jer ikke at sige: >Vi er da børn af Abraham<.2 Lad mig fortælle jer noget: Gud kan forvandle stenene der til børn af Abraham! 9 Øksen ligger allerede klar ved foden af træerne, og ethvert træ, som ikke bærer god frugt, skal hugges om og kastes i ilden.« 10 »Jamen, hvad skal vi da gøre?« spurgte de. 11 Johannes svarede: »Den, som har to kjortler, skal give den ene til den, der ingen har. Og den, der har mad at spise, skal dele med den, der intet har.« 12 Der kom også nogle skatteopkrævere3 for at blive døbt. »Hvad med os?« spurgte de. »Hvad skal vi gøre?« 13 »I skal være ærlige!« svarede Johannes. »I må ikke opkræve mere i skat end det beløb, romerne har fastsat.« 14 »Og os,« spurgte en flok betjente.4»Hvad med os?« »Misbrug ikke jeres magt til at presse penge af folk,« svarede han. »Lad være med at arrestere nogen på falsk grundlag i håb om at modtage bestikkelse, men vær tilfredse med den løn, I får!« 15 Da alle folk var i forventning om, at Messias snart skulle komme, var de spændt på, om det kunne være Johannes, der var den lovede frelser. 16 Men Johannes sagde: »Jeg døber jer med vand, men snart kommer der en, som har større magt, end jeg har. Jeg er ikke engang værdig til at løse remmen på hans sandaler. Han vil døbe jer med Helligånden og med ild. 17 Han har kasteskovlen i hånden, klar til at rense kornet for avner. Kernerne samler han i sin lade, men avnerne vil blive brændt i en uudslukkelig ild.« 18 Sådan forkyndte Johannes det gode budskab og gav sine tilhørere mange formaninger om at leve ret ind for Gud. 19 Men da han irettesatte Herodes, fordi han levede sammen med sin brors kone, Herodias, og for alt det onde, han derudover foretog sig, 20 føjede Herodes endnu en forbrydelse til sit synderegister. Han satte Johannes i fængsel.

Jesus bliver døbt med vand og Helligånd - Matt.3,13-17; Mark.1,9-11

21 Mens Johannes endnu var på fri fod og døpte folk, kom Jesus også og blev døbt. Da han derefter stod og bad, åbnede himlen sig, 22 og Helligånden dalede ned over ham i skikkelse af en due. Samtidig lød der en stemme fra himlen: »Du er min elskede Søn, og dig er jeg fuldt ud tilfreds med!«5

Jesu stamtavle - Matt.1,1-17

23 Jesus var cirka 30 år, da han begyndte at træde offentligt frem. Folk anså ham for at være Josefs søn. Han var efterkommer6 af Eli, 24 som var søn af Mattat. Mattat var søn af Levi, som var søn af Melki. Melki var søn af Jannaj, som var søn af Josef. 25 Josef var søn af Mattatias, som var søn af Amos. Amos var søn af Nahum, som var søn af Esli. Esli var søn af Naggaj, 26 som var søn af Mahat. Mahat var søn af Mattatias, som var søn af Shimi. Shimi var søn af Josek, som var søn af Joda. 27 Joda var søn af Johanan, som var søn af Resa. Resa var søn af Zerubbabel, som var søn af Shealtiel. Shealtiel var søn af Neri, 28 som var søn af Melki. Melki var søn af Addi, som var søn af Kosam. Kosam var søn af Elmadam, som var søn af Er. 29 Er var søn af Josva, som var søn af Eliezer. Eliezer var søn af Jorim, som var søn af Mattat. Mattat var søn af Levi, 30 som var søn af Simeon. Simeon var søn af Juda, som var søn af Josef. Josef var søn af Jonam, som var søn af Eljakim. 31 Eljakim var søn af Melea, som var søn af Menna. Menna var søn af Mattata, som var søn af Natan. Natan var søn af David, 32 som var søn af Isaj. Isaj var søn af Obed, som var søn af Boaz. Boaz var søn af Salma, som var søn af Nahshon, 33 Nahshon var søn af Amminadab, som var søn af Admin. Admin var søn af Arni,

som var søn af Hetzron. Hetzron var søn af Peretz, som var søn af Juda. 34 Juda var søn af Jakob, som var søn af Isak. Isak var søn af Abraham, som var søn af Tera. Tera var søn af Nakor, 35 som var søn af Zerug. Zerug var søn af Reu, som var søn af Peleg. Peleg var søn af Eber, som var søn af Shela. 36 Shela var søn af Kenan, som var søn af Arpakshad. Arpakshad var søn af Sem, som var søn af Noa. Noa var søn af Lemek, 37 som var søn af Metusalem. Metusalem var søn af Enok, som var søn af Jered. Jered var søn af Mahalalel, som var søn af Kenan. 38 Kenan var søn af Enosh, som var søn af Set. Set var søn af Adam, som var søn af Gud.

Kap 4

Fristelsen i ørkenen - Matt.4,1-11; Mark.1,12-13

1 Jesus gik videre fra Jordanfloden, efter at han var blevet fyldt med Helligånden, og han blev ført rundt i Judæas ødemark under Åndens ledelse. 2 I 40 dage blev han fristet af Djævelen. I hele den tid spiste han intet, og han var efterhånden meget sulten. 3 Da sagde Djævelen til ham: »Hvis du virkelig er Guds Søn, hvorfor siger du så ikke til den sten dér, at den skal blive til brød?« 4 Jesus svarede: »Der står skrevet: >Et menneske lever ikke af brød alene!<1« 5 Derefter tog Djævelen ham med et andet sted hen, og i et glimt viste han Jesus alle verdens lande. 6 Så sagde han: »Jeg vil give dig magt over al den herlighed, du ser. Den tilhører mig, og jeg giver den til hvem, jeg vil. 7 Hvis bare du vil falde på knæ og tilbede mig, vil jeg overgive det alt sammen til dig.« 8 Jesus svarede: »Der står skrevet: >Det er Herren, din Gud, du skal tilbede, og ham alene du skal tjene.<2« 9 Så tog Djævelen ham med ind til Jerusalem og op på det højeste hjørne af tempelmuren. »Hvis du virkelig er Guds Søn,« sagde han, »så kast dig ud herfra! 10 Der står jo skrevet: >Han befaler sine engle at passe på dig. 11 De skal bære dig på hænder, så du ikke støder din fod på nogen sten.<3« 12 Jesus svarede: »Der er sagt: >Du må ikke provokere Herren, din Gud.<4« 13 Da Djævelen var færdig med at friste Jesus, forlod han ham for en tid.

Jesus begynder at fortælle om Guds rige rundt om i Galilæa - Matt.4,12-17; Mark.1,14-15

14 Jesus vendte nu tilbage til Galilæa, hvor han vandrede rundt og udførte mange mirakuløse helbredelser ved Helligåndens kraft. Inden længe blev han kendt langt uden for Galilæas grænser. 15 Han underviste også i synagogerne, og folk talte med beundring om ham.

Jesus forkastes som Messias af sine bysbørn

16 Da Jesus kom til Nazaret, hvor han var vokset op, gik han den følgende sabbat hen til synagogen, som han plejede. Under mødet blev han bedt om at læse op fra Skrifterne, så han rejste sig, 17 og man rakte ham profeten Esajas' bogrulle. Han rullede den ud og læste op fra det sted, hvor der står: 18 »Herrens Ånd er over mig, fordi han har udvalgt mig. Han har sendt mig for at bringe godt nyt til de afmægtige, 5 forkynde frihed for de fangne, give nyt syn til de blinde, og rejse dem op, som er blevet trampet ned. 19 Det bliver en tid, hvor Herren tager imod alle, som kommer til ham.« 6 20 Derpå rullede Jesus bogrullen sammen igen, gav den tilbage til synagogetjeneren og satte sig ned for at kommentere det, han havde læst. 7 Alle i synagogen stirrede spændt på ham. 21 »I dag er de skriftord, I lige har hørt, gået i opfyldelse!« begyndte han. 22 Alle fik et godt indtryk af ham, og de var betaget af de vidunderlige ord, der kom fra hans mund. Men at Jesus skulle være Messias, 8 det kunne de ikke acceptere. »Jamen, det er jo Josefs søn,« blev de ved med at sige. 23 Jesus svarede: »I vil sikkert bruge ordsproget: >Læge, læg dig selv< på mig, - og I vil sige: >Hvorfor gør du ikke de samme undere her i din

hjemby, som du gjorde i Kapernaum?< 24 Men det siger jeg jer: Ingen profet bliver accepteret som profet i sin hjemby. 25-26 Tænk på det mirakel, som profeten Elias gjorde for at hjælpe en enke i Zarepta i Sidons land. Der var ellers enker nok i Israel, som trængte til hjælp, for det regnede ikke i tre et halvt år, og der var stor hungersnød i landet, men Elias blev ikke sendt til nogen af dem. 27 Eller tænk på profeten Elisa, som helbredte syrereren Na'aman, skønt der var mange spedalske i Israel, der trængte til hjælp.« 28 Da folk i synagogen hørte den udtalelse, blev de rasende. 29 De sprang op og førte Jesus ud af byen, hen mod randen af det bjerg, Nazaret er bygget på. De ville styrte ham ned, 30 men han gik roligt sin vej midt igennem menneskemængden.

Jesu autoritet - hans magt over de onde ånder - Mark.1,21-28

31 Jesus slog sig derefter ned i Kapernaum. Den følgende sabbat underviste han i synagogen, 32 og hans ord gjorde dybt indtryk på folk, for han talte til dem med en autoritet, de ikke var vant til. 33 Nu var der i forsamlingen en mand, der var besat af en ond ånd. Han begyndte at råbe af fuld hals: 34 »Lad os være i fred, Jesus Nazaræer! Er du kommet for at ødelægge os? Jeg ved, hvem du er! Du er Guds hellige Søn!« 35 »Ti stille, og kom ud af ham!« befalede Jesus. Den onde ånd kastede manden til jorden og fór så skrigende ud af ham uden at gøre ham yderligere fortræd. 36 De tilstedeværende blev forfærdede og begyndte at diskutere, hvad der var sket: »Hvilken utrolig magt! Han taler jo med en sådan autoritet, at selv de onde ånder adlyder ham og farer ud.« 37 Og rygtet om ham gik som en løbeild over hele egnen.

Jesus viser sin magt til at helbrede alle mulige sygdomme - Matt.8,14-17; Mark.1,29-34

38 Fra synagogen gik Jesus hen til Simons hus, hvor Simons svigermor lå med høj feber. Man bad Jesus om at helbrede hende, 39 og han gik hen til hende og befalede feberen at forlade hende. Feberen forsvandt, og hun stod op med det samme og sørgede for mad til dem. 40 Da solen var gået ned, og sabbatten dermed var forbi, kom folk med alle dem, der led af forskellige slags sygdomme. Jesus lagde hænderne på hver enkelt og helbredte dem. 41 Mange blev befriet fra onde ånder, og når ånderne på hans befaling kom ud, råbte de: »Du er Guds Søn!« Men Jesus ønskede ikke, de skulle røbe, at han var Messias. Derfor befalede han dem at tie stille.

Jesus fortsætter med at fortælle om Gud og helbrede i hele Galilæa - Matt.4,23-25; Mark.1,35-39

42 Tidligt næste morgen gik Jesus ud til et øde sted. Folk ledte efter ham alle vegne, og da de fandt ham, bad de ham om ikke at forlade dem. Men han sagde: 43 »Jeg må også bringe budskabet om Guds rige til de andre byer. Det er det, jeg er blevet sendt for at gøre.« 44 Og han vandrede omkring og forkyndte i landets synagoger.⁹

Kap 5

Simon Peters mirakuløse fiskefangst

1 En dag, da Jesus stod nede ved Genesaret Sø og forkyndte Guds ord, trængte folk sig ind på ham for bedre at kunne høre. 2 Så fik han øje på to både, der lå i vandkanten. Fiskerne var gået fra borde og var ved at rense deres net. 3 Jesus gik om bord i den båd, der tilhørte Simon, og bad ham lægge lidt fra land, hvorefter han satte sig ned i båden og underviste menneskemængden derfra. 4 Da han var færdig, vendte han sig mod Simon og hans partner og sagde: »Sejl nu ud på dybt vand og kast jeres garn ud til en fangst!« 5 »Jamen, mester, vi har slidt hele natten uden at fange noget,« indvendte Simon. »Men når du siger det, så prøver vi

igen.« 6 Det varede ikke længe, før nettene var så sprængfyldte med fisk, at de var lige ved at gå i stykker. 7 Simon gjorde tegn til deres kammerater i den anden båd, at de skulle komme og hjælpe dem, og snart var begge både så fyldte med fisk, at de var lige ved at synke. 8 Da Simon Peter så det, faldt han på knæ for Jesus og sagde: »Gå bort fra mig, Herre! Jeg er alt for stor en synder til at være i din nærhed.« 9 Både han selv og hans medhjælpere var lamslåede og forskrækkede over den mirakuløse fiskefangst. 10 Det samme var Peters makkere i den anden båd, Jakob og Johannes, Zebedæus' sønner. Men Jesus sagde til Simon: »Der er ikke noget at være bange for. Fra nu af skal du være menneskefisker.« 11 Efter at de havde trukket bådene på land, sagde de farvel til fiskeriet og fulgte nu Jesus på fuldtid som hans disciple.¹

Jesus helbreder en spedalsk mand - Matt.8,1-4; Mark.1,40-45

12 I en af de byer, Jesus besøgte, var der en mand, som var hårdt angrebet af spedalskhed. Da han fik øje på Jesus, kastede han sig med ansigtet mod jorden. »Herre, hvis du vil, kan du gøre mig rask!« bad han. 13 Jesus rakte hånden ud og rørte ved manden. »Det vil jeg!« sagde han. »Bliv rask!« I samme øjeblik forsvandt spedalskheden. 14 Jesus forbød ham at sige det til nogen og fortsatte: »Gå hen og lad dig undersøge af en præst, så du kan blive erklæret rask. Og husk at tage den offergave med, som Toraen foreskriver for spedalske, der er blevet helbredt.« 15 Alligevel spredtes rygtet hurtigt, og store folkemængder kom for at høre Jesus og for at blive helbredt for deres sygdomme. 16 Jesus trak sig derfor tilbage til øde områder, hvor han havde chance for at være alene og få tid til at bede.

Jesus viser sin magt til at tilgive synder - Matt.9,1-8; Mark.2,1-12

17 En dag, da Jesus var i færd med at undervise, sad der mange farisæere og skriftlærde blandt tilhørerne. De var kommet både fra landsbyerne i Galilæa og Judæa og helt fra Jerusalem, og Guds kraft var til stede, så Jesus kunne helbrede. 18 Så kom der nogle mænd gående med en lam mand på en bære. De forsøgte at komme ind i huset for at lægge den syge foran Jesus, 19 men det kunne de ikke på grund af de mange mennesker, der var forsamlede. I stedet gik de op på det flade tag, fjernede nogle teglsten og sænkede båren med den syge mand ned lige foran Jesus. 20 Da Jesus så mændenes tro, sagde han til den lamme mand: »Min ven, dine synder er dig tilgivet.« 21 Men farisæerne og de skriftlærde tænkte: »Hvad bilder han sig ind? Det er da at spotte Gud! Kun Gud kan tilgive synder.« 22 Jesus kendte deres tanker og sagde: »Hvorfor tænker I sådan? 23 Hvad er lettest at sige: >Dine synder er tilgivet,< eller: >Rejs dig op og gå?< 24 Lad mig nu vise jer, at Menneskesønnen² har magt på jorden til at tilgive synder.« Med de ord vendte han sig til den lamme mand og sagde: »Rejs dig op, tag din bære og gå hjem!« 25 Straks rejste manden sig for øjnene af dem, tog sin bære og gik hjem, alt imens han lovpriste Gud. 26 Alle de tilstedeværende var ude af sig selv af begejstring og ærefrygt. De priste Gud og sagde: »Vi har set de utroligste ting i dag.«

Jesus elsker dem, det religiøse samfund forkaster - Matt.9,9-13; Mark.2,13-17

27 Da Jesus senere var på vej ud af byen, fik han øje på en mand ved navn Levi, der sad ved toldstedet og opkrævede skat til romerne. »Kom med mig!« sagde Jesus til ham. 28 Straks rejste Levi sig, forlod alt og fulgte med ham som en af hans disciple. 29 Derefter holdt Levi en stor fest i sit hjem med Jesus som æresgæst. Blandt gæsterne var der mange skatteopkrævere. 30 Farisæerne og de skriftlærde var forargede og sagde til disciplene: »Hvordan kan I få jer selv til at spise sammen med den slags syndige mennesker?« 31 Det var Jesus, der svarede: »Raske mennesker har ikke brug for lægehjælp, men det har de syge. 32 Jeg er kommet for at invitere syndere til at vende om til Gud. Det mener de >frelste< jo ikke, at de har brug for!«

Jesus kommer med en ny lære - Matt.9,14-17; Mark.2,18-22

33 Så var der nogle, der sagde: »Johannes Døbers disciple faster og beder ofte, og det gør farisæernes også. Hvorfor gør dine disciple det så ikke?« 34 Jesus svarede: »Brudgommens venner kan da ikke faste og sørge, så længe de er sammen med ham. 35 Men der kommer et tidspunkt, hvor brudgommen bliver taget fra dem. Så kan de faste.« 36 Jesus svarede dem også med følgende billedtale: »Ingen kunne finde på at rive sit nye tøj i stykker for at bruge det til at lappe sit gamle tøj. For det første ødelægger man sit nye tøj, og for det andet passer den nye lap alligevel ikke til det gamle tøj. 37 Der er heller ingen, der hælder ny vin på gamle lædersække, for når den nye vin gærer, sprænger den de gamle lædersække. På den måde går vinen til spilde, og lædersækkene bliver ødelagt. 38 Nej, ny vin skal hældes på nye lædersække. 39 Men de, som er vant til at drikke den gamle vin, vil ikke prøve den ny, for de er overbeviste om, at den gamle vin er bedst.«

Kap 6

Jesus er herre over sabbatten - Matt.12,1-8; Mark.2,23-28

1 En dag, da det var sabbat, kom Jesus og hans disciple på deres vandring forbi nogle kornmarker. Disciplene plukkede nogle aks, gned dem mellem hænderne og spiste kernerne. 2 Men nogle af farisæerne irettesatte dem: »Hvorfor høster I korn på en sabbat, hvor man ikke må arbejde?« 3 »Har I aldrig læst, hvad David gjorde, da han og hans mænd var sultne?« sagde Jesus. 4 »Han gik op til Guds hus, spiste af de hellige brød og gav også nogle til sine ledsagere. Det er jo ellers kun præsterne, der har lov til at spise af dem.« 5 Så tilføjede han: »Menneskesønnen er herre over sabbatten.«

Jesus helbreder en mand på sabbatten - Matt.12,9-14; Mark.3,1-6

6 En anden sabbat var Jesus igen gået ind i en synagoge og underviste forsamlingen. Blandt de tilstedeværende var en mand, hvis højre hånd var forkrøblet. 7 De skriftlærde og farisæerne holdt øje med Jesus for at se, om han ville helbrede på en sabbat, for så havde de noget at anklage ham for. 8 Jesus var klar over, hvad de tænkte, og han vendte sig mod manden med den forkrøblede hånd. »Rejs dig og stå her i midten,« sagde han. Manden rejste sig. 9 Så vendte Jesus sig mod farisæerne og de skriftlærde og spurgte: »Hvad siger Guds Lov? Skal hviledagen bruges til noget godt eller noget ondt, til at redde liv eller til at ødelægge liv?« 10 Han så rundt på dem alle sammen og vendte sig så mod manden: »Ræk hånden frem!« sagde han. I samme øjeblik han gjorde det, var hånden rask. 11 Farisæerne og de skriftlærde blev rasende, og de gav sig til at drøfte indbyrdes, hvad de skulle stille op med Jesus.

Jesus udvælger de tolv apostle - Matt.10,1-4; Mark.3,13-19

12 En dag gik Jesus op på en bakketop for at bede. Han tilbragte natten i bøn til Gud, 13 og ved dag gry kaldte han sine disciple til sig og udvalgte tolv af dem, som han også kaldte apostle. 14 Her er navnene på dem: Simon, som han også kaldte Peter, og dennes bror Andreas; Jakob og Johannes; Filip; Bartolomæus; 15 Mattæus; Thomas; Jakob, søn af Alfæus; Simon Frihedskæmper; 16 Judas, søn af Jakob, og Judas Iskariot, som blev forræder.

Jesu helbredende kraft

17-18 Da de var kommet ned fra bjerget, gik de ud på en slette, hvor mange af Jesu disciple samledes omkring dem. Der var også en stor skare mennesker, som var kommet for at høre ham

og for at blive helbredt for deres sygdomme. Der var jøder fra hele Judæa og Jerusalem og folk så langt nordfra som kystområdet ved Tyrus og Sidon. Jesus uddrev mange onde ånder, 19 og alle i menneskemængden søgte at røre ved ham, for en sådan kraft strømmede fra ham, at alle der rørte ved ham, blev helbredt.

Afmagtens lykke - selvtillidens ulykke - Matt.5,1-12

20 Jesus så ud over sine disciple og sagde: »Velsignede er I, som erkender jeres afmagt¹ - for I skal få del i Guds rige. 21 Velsignede er I, som nu er sultne - for I skal få jeres sult stillet. Velsignede er I, som nu græder - for I skal komme til at juble. 22 I er velsignede, selv når mennesker hader jer, fryser jer ud, håner jer og sværter jer til, fordi I hører mig til. 23 Glæd jer, når det sker! Ja, dans af glæde, for der venter jer en stor løn i Himlen. Sådan er Guds profeter altid blevet behandlet. 24 Men ve jer, der har alt - for I har haft jeres gode dage. 25 Ve jer, der er mætte nu - for I vil komme til at lide sult. Ve jer, der jubler nu - for I vil komme til at sørge og græde. 26 Ve jer, der lever højt på menneskelig popularitet, for den har de falske profeter altid solet sig i.«

Om at elske sine fjender i stedet for at gøre gengæld - Matt.5,39-48

27 Jesus fortsatte: »Til jer, som ønsker at adlyde mig, siger jeg: Elsk jeres fjender! Gør godt mod dem, som hader jer. 28 Velsign dem, som forbander jer. Bed for dem, som mishandler jer. 29 Hvis nogen slår dig på den ene kind, så vend den anden til. Hvis nogen vil tage din yderkjortel fra dig, så lad ham også få din inderkjortel. 30 Giv enhver, som beder dig, og hvis nogen tager dine ejendele, så lad være med at kræve dem tilbage. 31 Gør mod andre, som I ønsker, at de skal gøre mod jer. 32 Hvis I kun elsker dem, der elsker jer, hvad særligt godt skulle der være ved det? Det kan enhver synde jo gøre. 33 Hvis I kun gør godt mod dem, der gør godt mod jer, hvad prisværdigt skulle der være ved det? Det gør syndere jo også. 34 Hvad særligt er der ved at låne penge ud, når I ved, I får dem igen? Selv syndere låner ud til andre syndere, når blot de får deres penge igen. 35 Nej, elsk jeres fjender og gør godt imod dem. Lån jeres penge ud uden at spekulere på, om I får dem tilbage. Så bliver I rigeligt belønnet og handler som børn af den almægtige Gud. Gud er nemlig god, også mod de utaknemmelige og onde. 36 Vær barmhjertige, ligesom jeres Far er barmhjertig.

Om ikke at dømme andre - Matt.7,1-2

37 Lad være med at dømme andre, ellers bliver I selv dømt. Fordøm ikke, så I ikke selv skal blive fordømt. Tilgiv, så vil I selv få tilgivelse. 38 Giv, så skal der gives jer. Den målestok, I anvender over for andre, vil blive anvendt over for jer. Er I gavmilde, vil I modtage et godt, rystet, presset mål med top på.«

Om lederskab - Matt.7,3-5; 10,24; 15,14

39 Jesus anvendte tit billeder i sin undervisning. »Kan en blind lede en blind?« sagde han. »Falder de ikke begge i grøften? 40 En lærling står ikke over sin mester. Men enhver, som er udlært, bliver som sin mester. 41 Du kan let se splinten i din vens øje, men bjælken i dit eget øje kan du slet ikke få øje på. 42 Hvordan kan du sige til din ven: >Kom, lad mig tage splinten ud af dit øje<, når du ikke ser bjælken i dit eget? Din selvretfærdige hykler! Sørg først for at få bjælken ud af dit eget øje, så kan du se klart til at tage splinten ud af din vens øje.

Vurder efter resultaterne - Matt.7,16-18

43 Et godt træ bærer gode frugter, og et dårligt træ bærer dårlige frugter. 44 Man bedømmer et træ efter de frugter, det frembringer. Man plukker jo heller ikke figer i et tjørnekrat eller vindruer fra en tornebusk. 45 Et godt menneske henter gode ting frem af sit hjertes gode forråd. Et ondt menneske henter onde ting frem af sit hjertes onde forråd. For hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med.

Sande disciple - Matt.7,24-27

46 Hvorfor kalder I mig >Herre<, når I ikke gør, hvad jeg siger? 47 Men de, som kommer til mig og hører mine ord og handler på dem, lad mig fortælle jer, hvem de ligner. 48 De ligner en mand, der skulle til at bygge et hus. Han gravede dybt ned til han nåede klippegrunden, og den brugte han som fundament for sit hus. Selv da der blev oversvømmelse, og vandet skyllede mod huset, stod det urokkeligt fast, for det var bygget på et godt fundament.² 49 De, som har hørt mine ord uden at handle på dem, ligner derimod en mand, der byggede sit hus på den bare jord uden et godt fundament. Da så oversvømmelsen kom og skyllede imod det hus, styrtede det hele sammen i en ruinhob.«

Kap 7

En romersk officers tro - Matt.8,5-13

1 Da Jesus var færdig med at tale til folkeskaren, gik han ind til Kapernaum. 2 Her boede en romersk officer, der havde en tjener, som var syg og døden nær. Det var en tjener, han satte stor pris på. 3 Officeren havde hørt om Jesus og sendte nogle af lederne fra den jødiske menighed hen for at bede ham komme og helbrede hans tjener. 4 De bad indtrængende Jesus om at komme. »Hvis nogen fortjener hjælp, så er det ham,« sagde de, 5 »for han elsker vores folk og har bygget en synagoge til os.« 6 Jesus og hans ledsagere gik derfor med dem. Men da de nærmede sig huset, sendte officeren nogle venner ud for at sige: »Herre, gør dig ikke så megen ulejlighed. Jeg er jo ikke værdig til, at du skulle komme ind i mit hus. 7 Jeg føler mig heller ikke værdig til at komme ud til dig. Men du kan blot udstede en befaling og på den måde gøre min tjener rask. 8 Jeg er jo en mand, som selv står under kommando, og jeg har soldater, der igen står under mig. Jeg behøver bare at sige: >Gå!< så går de, eller: >Kom!< så kommer de. Og hvis jeg siger til min tjener: >Gør det eller det!< så gør han det.« 9 Jesus var forbløffet over de ord, og han vendte sig til dem, der fulgtes med ham, og sagde: »Det siger jeg jer: Ikke engang blandt Israels folk har jeg mødt så stor en tro.« 10 Da officerens venner kom tilbage til huset, fandt de tjeneren fuldstændig rask.

Jesus opvækker enkens søn i Nain

11 Senere var Jesus på vandring i retning mod en by, der hedder Nain, og som sædvanlig havde han følgeskab af sine disciple og en stor skare af nysgerrige. 12 Da de nærmede sig byporten, kom et begravelsesfølge dem i møde. Det viste sig at være en ung mand, der netop var død. Hans mor var enke og havde ikke andre sønner. Mange sørgende fra byen var med i følget. 13 Da Jesus så moderen, fik han medlidenhed med hende. »Græd ikke!« sagde han. 14 Så gik han hen og rørte ved båren, så bærerne standsede. »Unge mand,« sagde han, »rejs dig op!« 15 Den døde satte sig op og begyndte at sige noget, og Jesus gav ham tilbage til hans mor. 16 Overvældet af ærefrygt gav tilskuerne sig til at prise Gud. »En stor profet er midt iblandt os,« sagde de. »Gud er kommet til os for at hjælpe sit folk.« 17 Beretningen om, hvad der var sket den dag, spredtes ud over jødernes land og videre ud til de omkringliggende lande.

Johannes Døber kommer i tvivl, om Jesus er Messias - Matt.11,2-6

18-19 Johannes Døbers disciple fik snart at høre om alt det, Jesus gjorde, og de fortalte det til Johannes, der sad i fængsel. Han sendte så to af dem til Jesus med et spørgsmål: »Er du den Messias, vi har ventet på så længe, eller skal vi vente en anden?« 20-21 Da de to udsendinge kom til Jesus, fandt de ham i færd med at helbrede mange syge og uddrive de onde ånder. Selv mange blinde fik deres syn. Da de kom frem med Johannes' spørgsmål, 22 svarede han: »Gå tilbage til Johannes og fortæl ham, hvad I selv har set og hørt: Blinde får deres syn, lamme går omkring, spedalske bliver helbredt, døve får hørelsen, døde bliver levende, og der forkyndes godt nyt for dem, der erkender deres behov for hjælp. 23 Sig til ham: Velsignede er de, som ikke vender mig ryggen.«

Jesus taler om Johannes som profet - Matt.11,7-11

24 Da Johannes Døbers disciple var gået, begyndte Jesus at tale om ham til folkeskaren: »Dengang I tog ud i ødemarken for at lytte til Johannes, hvad så I? Et siv, der svajede hid og did for vinden? Nej, vel? 25 En mand klædt på som fyrste? Nej, de der bærer fornemme klæder og lever i rigdom og pragt, finder man i kongelige paladser. 26 Var det for at møde en profet fra Gud? Ja, men ikke bare en almindelig profet. 27 For Johannes er den mand, om hvem der er skrevet: >Jeg vil sende min udsending foran dig. Han skal berede vejen for dig.<1 28 Det siger jeg jer: Ingen af profeterne har haft en opgave, der var mere betydningsfuld end den, Johannes har haft. Men selv den mest ubetydelige i Guds nye rige er større end ham. 29 Alle dem, som hørte Johannes' budskab, også skatteopkræverne, bøjede sig for Guds ord og blev døbt med Johannes' dåb.

Både Johannes og Jesus har mødt megen modstand - Matt.11,12-19

30 Men farisæerne og de skriftlærde nægtede at bøje sig for Guds plan med dem, og de lod sig ikke døbe. 31 Hvordan skal jeg beskrive den slags mennesker?2 32 Forestil jer nogle børn, der sidder på torvet og råber til deres kammerater: >Vi spillede på fløjte for jer, men I ville ikke være med til at synge og danse. Vi spillede sørgesange, men I ville heller ikke være med til at sørge.< 33 Sådan har folk også reageret over for Johannes Døber og mig. Johannes levede et liv i afholdenhed uden god mad og vin, og folk sagde om ham: >Årh, han er ikke rigtig klog!< 34 Derefter kom Menneskesønnen, som både spiser god mad og drikker vin, og folk siger om mig: >Sikken en ædedolk og drukkenbolt. Tænk, han er ven med de værste syndere!< 35 Nuvel, Guds visdom erfares af alle, som søger den.«

Den største tilgivelse frembringer den største kærlighed

36 En af farisæerne indbød engang Jesus til spisning i sit hjem. 37 En kvinde fra gaden, en prostitueret, fik at vide, at Jesus var taget ind for at spise hos farisæeren, og hun gik derhen med en alabastkrukke fyldt med aromatisk olie. 38 Da hun var kommet indenfor, knælede hun stille ned bag Jesu fødder3 og begyndte at græde. Hendes tårer faldt på hans fødder. Med sit lange hår tørrede hun dem, kyssede dem og hældte den aromatiske olie ud over dem. 39 Da farisæeren, som havde indbudt Jesus, så, hvad kvinden gjorde, tænkte han ved sig selv: »Det her viser, at Jesus ikke er en profet fra Gud. Ellers ville han være klar over, hvad det er for en slags kvinde, der rører ved ham. Han ville vide, at hun er prostitueret.« 40 »Simon,« sagde Jesus, »jeg har noget, jeg gerne vil sige til dig.« »Hvad er det, mester?« spurgte farisæeren. 41 »Der var to, som skyldte penge til den samme mand. Den ene skyldte 500 denarer,4 mens den anden kun skyldte 50. 42 Ingen af dem kunne imidlertid betale deres lån, så manden eftergav dem begge,

hvad de skyldte. Hvem af de to, tror du, var mest taknemmelig?» 43 »Mon dog ikke det var den, som fik eftergivet mest?» svarede Simon. »Jo, du har ret,« svarede Jesus. 44 Så vendte han hovedet mod kvinden og fortsatte: »Simon, har du set, hvad den kvinde har gjort? Da jeg kom ind i dit hjem, sørgede du ikke for vand til mine fødder. Men hun har vasket dem med sine tårer og tørret dem med sit hår. 45 Du gav mig heller ikke det sædvanlige kys på kinden til velkomst, men hun bliver ved med at kysse mine fødder. 46 Du kom ikke med olivenolie til mit hoved, men hun kom med aromatisk olie til mine fødder. 47 På grund af den store kærlighed hun viser, kan du se, at hun har fået sine mange synder tilgivet. Den, som kun har fået tilgivet lidt, viser ikke megen kærlighed.« 48 Derefter sagde Jesus til kvinden: »Dine synder er tilgivet!« 49 Der blev uro omkring bordet. »Hvem er den mand, som påstår han kan tilgive folk deres synder?» sagde de andre gæster til hinanden. 50 Men Jesus fortsatte henvendt til kvinden: »Det er din tro, der har frelst dig. Du kan gå nu - med fred i hjertet!«

Kap 8

Kvinder, der fulgte med Jesus

1 I den følgende tid fortsatte Jesus sin vandring. Han gik fra by til by og fra landsby til landsby for at forkynde Guds ord og fortælle de gode nyheder om Guds rige. De tolv disciple var med 2 og desuden nogle kvinder, som han havde befriet fra onde ånder og helbredt for forskellige sygdomme. Blandt dem var Maria Magdalene, af hvem Jesus havde uddrevet syv dæmoner, 3 Johanna, Susanna og flere andre, som af egne midler sørgede for mad til den lille flok. (Johanna var gift med Huza, der var hofchef hos Herodes.)

Billedet med jordbunden - Matt.13,1-9; Mark.4,1-9

4 Folk fra alle byerne i nærheden opsøgte Jesus, og en dag, da en stor folkeskare var samlet, fortalte han følgende historie: 5 »En landmand gik ud for at så korn på sin mark. Da han strøede sædekornet ud, faldt noget på vejen, hvor det blev trådt ned, og fuglene kom og spiste det. 6 Noget af kornet faldt på stengrund. Så snart planterne kom op, visnede de, for der var for lidt væde i jorden. 7 Noget af kornet faldt på steder, hvor der også var tidselfrø. Tidslerne voksede op og kvalte de små kornplanter. 8 Men noget af kornet faldt i god jord og gav et udbytte på 100 gange så meget, som der var sået.« Da Jesus var færdig med historien, råbte han: »Lad dem høre, som har øre.«

Guds riges mysterier forklares kun for disciplene - Matt.13,10-17; Mark.4,10-12

9 Disciplene kom bagefter hen og spurgte Jesus, hvad meningen bag historien var. 10 Han svarede: »For jer, som følger mig, vil Guds riges mysterier blive forklaret, men de andre må nøjes med at spekulere over billedtalen. Derved opfyldes ordet: >De ser, men fatter dog intet. De hører, men forstår dog intet.<1

Jesus forklarer billedet med jordbunden - Matt.13,18-25; Mark.4,13-20

11 Lad mig forklare jer billedtalens betydning: Kornet, der blev sået, er et billede på Guds ord. 12 Nogle mennesker er som vejen. De hører godt nok Guds ord, men Djævelen kommer og piller de ord væk, som blev sået i deres hjerter, for at de ikke skal komme til tro og få det evige liv. 13 Nogle er som stengrunden. Når de hører Guds ord, tager de imod det med glæde. Men de lader ikke ordet slå rod, så det varer kun en tid. Når modgangen kommer, giver de op og falder fra. 14 Nogle er som jorden med tidselfrø. De hører godt nok ordet, men de daglige bekymringer og jagten på materielle goder kvæler ordet, så der ingen frugt bliver. 15 Men nogle

er som den gode jord. De hører ordet og gemmer det i et fint og godt hjerte. De holder ud gennem modgang, og derfor bærer det frugt i deres liv.«

Guds lys åbenbarer og forpligter - Mark.4,21-25

16 Jesus fortsatte: »Ingen kunne finde på at tænde en lampe og stille den under en spand eller ind under sengen. Nej, man stiller en lampe højt og frit, så de, der kommer ind, får glæde af lyset. 17 Det, som er skjult, vil komme frem, så man kan se det. Og det, som er hemmeligt, vil komme ud i lyset og blive kendt. 18 Læg derfor godt mærke til, hvad I hører. De, der gør brug af det, de har fået betroet, vil få endnu mere. Men de, der ikke bruger det, de har fået betroet, vil miste det, de troede, de havde.«

De, der gør Guds vilje, hører Jesus til - Matt.12,46-50; Mark.3,31-35

19 Engang da Jesu mor og brødre kom for at tale med ham, kunne de ikke komme ind i huset på grund af de mange mennesker. 20 »Din mor og dine brødre står udenfor og vil tale med dig,« sagde man til ham. 21 Jesus svarede: »Min mor og mine brødre - det er alle dem, der hører Guds ord og handler på det.«

Jesus byder over blæst og bølger - Matt.8,23-27; Mark.4,35-41

22 En dag gik Jesus sammen med disciplene om bord i en båd, og han sagde til dem: »Lad os sejle over til den anden side af søen.« 23 De lagde da fra land, og mens de sejlede, faldt Jesus i søvn. Pludselig kom et voldsomt stormvejr hen over søen, og båden tog en masse vand ind, så de kom i livsfare. 24 Disciplene gik hen og vækkede Jesus. »Mester, mester, vi drukner!« råbte de. Da rejste han sig og befalede stormen og bølgerne at lægge sig, og det blev blikstille. 25 Derpå vendte han sig til disciplene og spurgte: »Hvor er jeres tro?« Med ærefrygt og undren i stemmen sagde de til hinanden: »Hvem er den mand egentlig? Selv stormen og bølgerne adlyder ham!«

Jesus sætter en ikke-jøde fri fra dæmonernes magt - Matt.8,28-34; Mark.5,1-20

26 De sejlede nu videre ind imod gadarenernes egn, som ligger over for Galilæa. 27 Da Jesus steg i land, kom en mand fra landsbyen løbende hen imod ham. Han var besat af onde ånder, og i lang tid havde han flakket hjemløs om uden tøj på. Han holdt til i klippehulerne, hvor man begravde de døde. 28-29 Han faldt nu på knæ foran Jesus, og Jesus befalede den onde ånd at fare ud af ham. Men han skreg op: »Lad mig være i fred, Jesus, du den almægtige Guds Søn! Jeg beder dig om ikke at pine mig!« Mange gange havde ånden slæbt af sted med den stakkels mand. Man havde lænket ham med jernkæder på hænder og fødder og holdt ham bevogtet, men hver gang havde han revet sig løs og var af den onde ånd blevet drevet ud i ødemarken. 30 »Hvad er dit navn?« spurgte Jesus. »Legion!« råbte manden, for han var besat af en mængde dæmoner. 31 De begyndte nu at bønfalde Jesus om ikke at jage dem ned i afgrundens mørke. 32 Der gik en flok svin og rodede efter føde på toppen af en skrænt i nærheden, og dæmonerne bad om lov til at fare i svinene. I samme øjeblik Jesus gav dem lov, 33 fór de ud af manden og ind i svinene, og hele svineflokken styrtede ned ad skrænten og ud i søen, hvor de druknede. 34 Da svinehyrderne så det, flygtede de, og de fortalte om det i by og på land. 35 Snart var en strøm af mennesker på vej ud for at se, hvad der var sket. Da de nåede derhen, fik de øje på manden, der havde været besat af onde ånder. Han sad nu roligt, påklædt og fuldstændig normal ved Jesu fødder. Det forbløffede dem og gjorde dem bange. 36 De, der havde set, hvordan den besatte var blevet reddet, forklarede, hvordan det var sket. 37 Derefter bad alle folk der fra egnen Jesus om at forlade deres område, for de var bange for, hvad han ellers kunne finde på at gøre. Jesus

gik da op i båden for at sejle tilbage til Galilæa. 38 Manden, der havde været besat af onde ånder, bad om at få lov til at følge med, men Jesus sagde: 39 »Gå tilbage til din familie og fortæl, hvor stort et under, Gud har gjort for dig.« Manden gik da hjem og fortalte over hele byen om det forunderlige, Jesus havde gjort.

Ved tro bliver en kvinde helbredt og en pige oprejst fra de døde - Matt.9,18-26; Mark.5,21-43

40 Da Jesus nåede tilbage over søen, tog folkeskaren imod ham med åbne arme, for de havde ventet ham med længsel. 41 En synagogeforstander ved navn Jairus nærmede sig, knælede ned foran ham og bad ham følge med hjem, 42 for hans eneste datter lå for døden. Hun var 12 år gammel. Mens Jesus fulgte med ham, masede mængden sig ind på ham fra alle sider. 43 Nu var der en kvinde, som havde lidt af blødninger i 12 år, uden at nogen havde kunnet helbrede hende, selv om hun havde brugt alle sine penge på lægehjælp. 44 Hun nærmede sig bagfra og rørte ved kvasten på hans bedesjal. Straks standsede blødningen. 45 »Hvem var det, der rørte ved mig?« spurgte Jesus. Da ingen meldte sig, sagde Peter: »Mester, folk maser jo ind på dig fra alle sider.« 46 »Der var en, der rørte ved mig,« insisterede Jesus, »for jeg kunne mærke en kraft forlade mig.« 47 Kvinden indså nu, at Jesus var klar over, hvad der var sket. Skælvende kom hun frem og faldt på knæ foran ham, og i hele mængdens påhør fortalte hun, hvorfor hun havde rørt ved ham, og at hun nu var rask. 48 Jesus sagde da til hende: »Min ven, det er din tro, der har reddet dig! Fred være med dig!« 49 Mens han endnu talte, kom en mand med besked til Jairus fra hans hjem: »Din datter er død. Du behøver ikke ulejlige mesteren mere.« 50 Da Jesus hørte det, sagde han til Jairus: »Vær ikke bange! Tro på mig, så vil hun blive reddet!« 51 Da de nåede frem til huset, ville Jesus kun have Peter, Johannes, Jakob og den lille piges forældre med ind i det værelse, hvor hun lå. 52 Huset var fyldt med grædende og jamrende mennesker. »Lad være med at græde,« sagde Jesus. »Hun er ikke død. Hun sover bare.« 53 Men de lo overbærende, for de vidste godt, at hun var død. 54 Jesus gik hen og tog pigen i hånden. »Stå op, lille pige!« kaldte han. 55 Da vendte hendes ånd tilbage, og hun stod straks op. Så sagde Jesus, at de skulle give hende noget at spise. 56 Forældrene var ude af sig selv af undren, men Jesus sagde, at de ikke måtte fortælle nogen, hvad der var sket.

Kap 9

Jesus udsender de tolv apostle - Matt.10,5-15; Mark.6,7-11

1 En dag kaldte Jesus sine tolv disciple sammen og gav dem magt og autoritet til at uddrive alle slags dæmoner og til at helbrede de syge. 2 Så sendte han dem ud for at forkynde budskabet om Guds rige og for at helbrede de syge. 3 »I skal ikke tage noget med på rejsen,« sagde han, »hverken en stav eller en taske med mad, penge, og ekstra tøj. 4 Når I bliver budt ind i et hjem, så bliv der, så længe I er i byen. 5 Men hvis ingen vil tage imod jer, så forlad byen og ryst dens støv af jeres fødder som et tegn på, at de er overladt til deres egen skæbne.« 6 Så drog de af sted fra landsby til landsby, forkyndte budskabet om Guds rige og helbredte de syge alle vegne.

Kong Herodes funderer over, hvem Jesus er - Matt.14,1-2; Mark.6,14-16

7 Da kong Herodes¹ hørte om alle de undere, Jesus gjorde, vidste han ikke, hvad han skulle tro. Nogle mente, at det måtte være Johannes Døber, der var genopstået fra de døde. 8 Andre mente, at det var profeten Elias, som nu var kommet, mens andre igen mente, at det var en af de andre gamle profeter, der var kommet til live igen. 9 »Johannes blev halshugget, det sørgede jeg selv

for,« sagde Herodes. »Hvem er så den mand, som folk fortæller så meget mærkeligt om?« Og han søgte efter en anledning til at få Jesus at se.

Bespisningen af de 5.000 - Matt.14,13-21; Mark.6,30-44; Joh.6,1-13

10 Da apostlene kom tilbage til Jesus, fortalte de ham, hvad de havde udrettet. Derefter ville Jesus gerne være alene med dem, så de gik op i en båd og satte kurs mod Betsajda for at komme til et afsides område. 11 Da folkeskaren opdagede, at de var taget af sted, fulgte de efter dem inde på bredden. Senere bad Jesus disciplene lægge til land, og han underviste folkeskaren om Guds rige og helbredte de syge. 12 Sent på eftermiddagen kom de tolv disciple hen til Jesus og sagde: »Du må hellere lade folk gå nu, så de har tid til at nå hen til gårdene og landsbyerne, hvor de kan købe mad og finde husly. Det her er jo et øde sted.« 13 »Giv I dem noget at spise!« svarede Jesus. »Jamen, vi har kun fem brød og to fisk,« protesterede de. »Du kan da ikke mene, at vi skal gå hen og købe mad til alle de mennesker!« 14 Der var omkring 5.000 mænd til stede. Så sagde Jesus til dem: »Få folk til at sætte sig i rækker med 50 mand i hver række.« 15 Det gjorde de så, og der var plads til, at alle kunne sidde ned. 16 Jesus tog de fem brød og de to fisk, så op mod himlen og takkede Gud. Så brækkede han brødene i stykker og gav stykkerne til sine disciple, for at de skulle give dem videre til de mange mennesker. 17 Alle spiste og blev mætte. Bagefter samlede disciplene de stykker sammen, som var tilovers, og tolv kurve blev fyldt op.

Peters åbenbaring om Jesus som Messias - Matt.16,13-21; Mark.8,27-31

18 En dag var Jesus alene sammen med disciplene, og han tilbragte en tid i bøn. Derefter spurgte han dem: »Hvem siger folk, at jeg er?« 19 De svarede: »Nogle siger, at du er Johannes Døber, andre, at du er Elias, og andre igen, at en anden af de gamle profeter må være genopstået fra de døde.« 20 »Og hvad siger I?« spurgte han. »Hvem tror I, at jeg er?« »Du er Messias, den frelser, Gud har sendt!« svarede Peter. 21 Jesus forbød dem strengt at omtale ham på den måde over for andre, og han tilføjede: 22 »Menneskesønnen skal igennem mange lidelser og vil blive forkastet af ypperstepræsterne, de skriftlærde og de øvrige jødiske ledere. Til sidst dræber de mig, men på den tredje dag² bliver jeg oprejst fra de døde.«

Det koster dyrt at følge Guds vilje - Matt.16,24-28; Mark.8,34-9,1

23 Så sagde Jesus henvendt til alle, der var hos ham: »De, der ønsker at være mine disciple, skal lægge alt deres eget til side og følge mig hver dag, også selv om det koster livet. 24 De, der klamrer sig til det jordiske liv, vil miste det himmelske. Men de, der sætter livet til for min skyld, vil få det evige liv. 25 Hvad gavner det et menneske at vinde hele verden, hvis det selv går fortabt og mister alt? 26 Hvis I fornægter mig og mine ord, så vil jeg, Menneskesønnen, også fornægte jer, når jeg kommer i min Fars og de hellige engles herlighed. 27 Det siger jeg jer: Nogle af jer, der står her, skal ikke dø, før I har set Guds herredømme.«

Tre disciple ser et glimt af Jesus i hans herlighed - Matt.17,1-8; Mark.9,2-10

28 En uges tid senere tog Jesus Peter, Johannes og Jakob med op på et bjerg for at bede. 29 Mens han bad, begyndte hans ansigt at stråle, og hans lange kjortel blev blændende hvid. 30 Pludselig var der to mænd, som stod og talte med ham. Det var Moses og Elias. 31 De strålede af himmelsk herlighed, og de talte med ham om hans snarlige bortgang, der skulle finde sted i Jerusalem. 32 Peter og de andre var frygtelig dødsige og kæmpede mod søvnen. Det lykkedes dem at holde sig vågne,³ og de så, hvordan både Jesus og de to mænd udstrålede Guds herlighed. 33 Da Moses og Elias skulle til at forlade Jesus, udbrød Peter: »Mester, hvor er det

skønt at være her. Lad os bygge tre hytter: en til dig, en til Moses og en til Elias.« Han vidste ikke, hvad han skulle sige. 34 I det samme kom der en sky ned over dem, og de blev bange, da de pludselig befandt sig midt inde i den. 35 Så lød der en stemme inde fra skyen: »Det er min elskede Søn. 4 Lyt til ham!« 36 Da stemmen lød, var der ingen andre at se end Jesus. Den oplevelse holdt disciplene foreløbig for sig selv. Det var først lang tid senere, de fortalte andre om, hvad de havde set.

Alt er muligt for den, som tror - Matt.17,14-18; Mark.9,14-27

37 Den næste dag, da de var nået hele vejen ned fra bjerget, kom en stor skare mennesker dem i møde. 38 En mand råbte: »Mester, vil du ikke nok komme og se til min søn? Han er mit eneste barn, 39 og der er en ond ånd, som bliver ved med at tage magten over ham. Den får ham til at udstøde de frygteligste skrig. Derpå kaster den ham til jorden, og han får krampe, og fråden står ham om munden. Altid er den ude efter ham, og den er lige ved at tage livet af ham. 40 Jeg bad dine disciple om at drive den onde ånd ud, men de kunne ikke.« 41 »Åh, I forvildede og vantro mennesker!« udbrød Jesus. »Hvor længe skal jeg blive hos jer? Hvor længe skal jeg bære over med jer? Kom herhen med din søn!« 42 Mens drengen var på vej derhen, hev og sled den onde ånd i ham, og han vred sig i krampeanfald. Jesus befalede den onde ånd at forlade drengen. Straks var han helbredt, og Jesus gav ham tilbage til faderen. 43 Folk var slået af forundring over et sådant Guds under. Mens alle stadig undrede sig over det, Jesus havde gjort, sagde han til disciplene:

Jesus taler igen om sin død og opstandelse - Matt.17,22-23; Mark.9,30-32

44 »Hør godt efter og glem ikke, hvad jeg nu siger til jer: Det varer ikke længe, før Menneskesønnen bliver forrådt og overgivet i menneskers vold.« 45 Men disciplene forstod ikke, hvad han mente. Det var simpelt hen en gåde for dem, så de ikke kunne fatte det, men ingen af dem turde spørge ham.

Den største er den, som vil tjene - Matt.18,1-5; Mark.9,33-37

46 Disciplene begyndte nu at diskutere, hvem der var den mest betydningsfulde af dem. 47 Men da Jesus kendte deres tanker, fik han fat i et barn og stillede det ved siden af sig. 48 Så sagde han: »Enhver, der accepterer sådan et barn, fordi det hører mig til, har i virkeligheden accepteret mig; og den, der har accepteret mig, har accepteret min Far, som sendte mig. Den af jer, som er parat til at være den mindste, er i virkeligheden den største.«

Den, der ikke er imod, er for - Mark.9,38-41

49 Johannes sagde nu til Jesus: »Mester, vi så en mand drive onde ånder ud i dit navn, og vi sagde til ham, at det skulle han holde op med. Han var jo ikke en af dine disciple.« 50 Men Jesus svarede: »Lad være med at hindre ham. Den, som ikke er imod jer, er for jer.«

Guds Ånd forlanger ikke hævn

51 Da tiden nu nærmede sig, hvor Jesus skulle vende tilbage til Himlen, satte han kursen mod Jerusalem. 52 En dag sendte han nogle disciple i forvejen for at sørge for husly i en samaritansk landsby. 53 Men de blev afvist, fordi de var på vej til Jerusalem. 54 Da Jakob og Johannes hørte det, sagde de til Jesus: »Herre, vil du have, at vi skal kalde ild ned fra himlen og brænde dem op, ligesom Elias gjorde?« 55 Men Jesus vendte sig om og irettesatte dem, 56 og de gik videre til den næste landsby i stedet for.

En discipel af Jesus skal være parat til at lide afsavn - Matt.8,19-22

57 Mens de gik, var der en mand, som sagde til Jesus: »Jeg vil altid følge dig, hvor du end går hen.« 58 Jesus svarede: »Ræve har huler, og fugle har reder, men jeg, Menneskesønnen, har ingen steder, hvor jeg kan hvile ud og være i fred.« 59 Til en anden sagde Jesus: »Kom med mig!« Men han svarede: »Herre, jeg må først tage mig af min fars begravelse.« 60 »Lad de døde begrave deres døde,« svarede Jesus. »Gå du ud og forkynd budskabet om Guds rige!« 61 En tredje sagde: »Jeg ville egentlig gerne være discipel af dig, Herre, men lad mig først tage afsked med min familie.« 62 Jesus sagde til ham: »Når du begynder at pløje, skal du se fremad og ikke tilbage. De, der hele tiden ser sig tilbage, kan ikke arbejde i Guds rige.«

Kap 10

Jesus udsender 70 disciple

1 Jesus udvalgte nu 70 andre disciple, som han ville sende i forvejen, to og to, til de landsbyer, han selv senere ville besøge. 2 Han gav dem følgende instrukser: »Høsten er stor, men arbejderne er få. Bed derfor høstens herre sende flere arbejdere ud til sin høst. 3 Tag af sted nu. Jeg sender jer som lam blandt ulve. 4 Tag hverken penge eller oppakning med og heller ikke ekstra sko. Spild ikke tiden ved at falde i snak med dem, I møder undervejs. 5 Når I kommer ind i et hus, skal I straks velsigne det ved at sige: >Fred være med hjemmet her!< 6 Hvis der bor nogen, som vil tage imod jeres fredshilsen, vil de nyde godt af velsignelsen. Hvis ikke, vil velsignelsen vende tilbage til jer selv. 7-8 Når I kommer ind i en landsby, hvor de tager imod jer, skal I ikke flytte rundt fra hus til hus. Bliv på ét sted og spis og drik det, som sættes frem for jer. En arbejder er sin løn værd. 9 Helbred de syge i byen og sig til dem: >Nu er Guds rige kommet.< 10 Men hvis en by ikke tager imod jer, så gå gennem dens gader og råb: 11 >Vi ryster støvet fra jeres by af vores fødder for at advare jer mod Guds dom. Vi har sagt jer det: Guds rige er kommet nær!< 12 Jeg siger jer, at det gudløse Sodoma vil stå sig bedre på dommens dag end sådan en by.«

Dommen over de byer, der har forkastet Jesus - Matt.11,20-23

13 Jesus fortsatte: »Ve dig, Horazin! Ve dig, Betsajda! Hvis de undere, som jeg udførte i jeres gader, var sket i Tyrus og Sidon, så ville de for længe siden have angret deres ondskab. 14 Ja, Tyrus og Sidon vil slippe billigere på dommens dag end jer. 15 Og du, Kapernaum, mon du skal ophøjes til Himlen? Nej, du skal sendes ned i Dødsriget!« 16 Derefter sagde han til disciplene: »De, der lytter til jer, lytter til mig, og de, der forkaster jer, forkaster mig, og dermed forkaster de også ham, der sendte mig.«

Den rette grund til glæde

17 Da de 70 disciple vendte tilbage, fortalte de glædestrålende: »Herre, selv de onde ånder adlyder os, når vi bruger den autoritet, vi har fået fra dig.« 18 Jesus svarede: »Jeg så Satan falde ned fra himlen som et lyn. 19 Jeg har givet jer magt til at træde på >slanger< og >skorpioner< - ja, magt over hele fjendens hær - og han vil ikke kunne skade jer. 20 Men det afgørende er ikke, at de onde ånder adlyder jer. Nej, glæd jer hellere over, at jeres navne er indskrevne i Himlen.«

De, som oplever Guds undere, er velsignede - Matt.11,25-27; 13,16-17

21 I det samme blev Jesus fyldt af glæde ved Helligånden, og han udbrød: »Jeg priser dig, Far, himlens og jordens Herre, fordi du har skjult det her for de overlegne og selvkløge. I stedet har

du åbenbaret det for de ydmyge. Ja, Far, det var din vilje, at det skulle være sådan.« 22 Så fortsatte han: »Alt, hvad jeg har, det har jeg fået fra min himmelske Far. Han alene kender mig fuldt ud, og jeg alene kender ham fuldt ud. Men den, som jeg åbenbarer Faderen for, får også lov at kende ham.« 23 Derpå sagde han til sine disciple: »Velsignede er de, som ser det, I ser! 24 Mange profeter og konger har længtes efter at se det, I ser, og høre det, I hører, men de opnåede det ikke.«

Den barmhjertige samaritaner

25 En dag kom en jødisk skriftlærd for at sætte Jesus på prøve. »Mester, hvad skal jeg gøre for at få evigt liv?« spurgte han. 26 »Hvad siger Toraen?« var Jesu svar. 27 »Den siger: >Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, med hele dit liv, med al din styrke og med alle dine tanker,«< svarede den skriftlærde. »Og den siger også: >Du skal elske din næste som dig selv.«< 28 »Rigtigt svaret,« sagde Jesus. »Gør det, så skal du få livet.« 29 Men manden ville retfærdiggøre sig selv, og derfor spurgte han: »Jamen, hvem er så min næste?« 30 »Lad mig fortælle dig en historie,« svarede Jesus. »En mand var på vej fra Jerusalem til Jeriko. Pludselig blev han overfaldet af røvere. De rev tøjet af ham, slog ham til jorden og lod ham ligge halvdød i vejkannten. 31 Tilfældigvis kom en præst gående ned ad den samme vej. Da han så manden ligge der, gik han over i den modsatte side af vejen og fortsatte. 32 Senere kom en tempeltjener til det samme sted. Da han fik øje på manden, gik også han forbi i den modsatte side af vejen. 33 Til sidst kom der en samaritaner² forbi, ridende på sit æsel, for han var på en lang rejse. Da han så manden ligge der, fik han medlidenhed med ham, 34 så han stod af sit æsel og gik derhen. Han rensede og behandlede mandens sår med olivenolie og vin og forbandt dem. Derefter anbragte han manden på sit æsel og bragte ham til en landevejskro, hvor han fortsat selv plejede ham. 35 Dagen efter gav han kroværten to denarer og bad ham tage sig af manden. >Kommer det til at koste mere, skal jeg nok betale det på tilbagevejen,< sagde han. 36 Hvem af de tre, synes du, har handlet som den overfaldnes næste?« 37 »Ham, der viste barmhjertighed,« svarede den skriftlærde. »Så gør du, som han gjorde!« sagde Jesus.

Jesus besøger Marta og Maria

38 Jesus og hans disciple fortsatte nu deres vandring mod Jerusalem. Undervejs kom de til en landsby, hvor en kvinde, der hed Marta, tog imod dem i sit hjem. 39 Hendes søster Maria satte sig ved Jesu fødder og blev siddende der for at høre, hvad han fortalte. 40 Marta var travlt optaget af at sørge for gæsterne, og hun sagde til Jesus: »Herre, er du ligeglad med, at min søster har overladt alt arbejdet til mig? Sig dog til hende, at hun skal komme og hjælpe mig.« 41 »Kære Marta,« sagde Jesus, »du er rastløs og gør dig en masse bekymringer! 42 Men noget er vigtigere end andet, og Maria har valgt det væsentlige. Det skal ikke tages fra hende.«

Kap 11

Jesus underviser om bøn - Matt.6,9-15; 7,7-11

1 En dag opholdt Jesus og disciplene sig på et øde sted, og Jesus var i bøn. Da han var færdig, kom en af disciplene hen til ham og sagde: »Herre, lær os at bede, ligesom Johannes lærte sine disciple det.« 2 Jesus svarede: »Når I beder, så sig: >Far i Himlen.1 Må du blive æret. Må dit rige bryde igennem. Må din vilje ske på jorden, som den sker i Himlen. 3 Giv os det, vi har brug for hver dag. 4 Tilgiv os, hvor vi har svigtet, for vi tilgiver også dem, der har svigtet os. Lad os ikke bukke under for fristelsen, men red os fra den Ondes angreb.«< 5 Jesus fortsatte: »Forestil dig, at du midt om natten går hen til en af dine venner og råber til ham: >Kære ven,

vær rar og lån mig tre brød, 6 for jeg har fået uventet besøg, og jeg har ikke brød i huset.< 7 Så kan det være, at din ven svarer inde fra huset: >Lad mig være i fred! Døren er låst, og både jeg og mine børn er gået i seng. Jeg kan ikke stå op for at give dig noget på den her tid af natten!< 8 Det siger jeg jer: Måske vil manden i huset ikke stå op og give dig det, du står og mangler, bare fordi I er venner, men han vil gøre det på grund af din påtrængenhed.« 9 Jesus fortsatte: »Sådan er det også med bøn. Bed, så skal I få. Søg, så skal I finde. Bank på, så vil døren blive lukket op for jer. 10 Enhver, som beder, får; den, der søger, finder; og døren lukkes op for den, der banker på. 11 Kunne nogen af jer, som er forældre, finde på at give jeres børn en slange at spise, hvis de bad om en fisk? 12 Ville I servere en skorpion for dem, hvis de bad om et æg? 13 Når altså selv I, som er onde, kan finde ud af at give jeres børn det, som er godt, hvor meget mere skulle så ikke jeres himmelske Far give Helligånden til dem, der beder ham om det?«

Jesus under falsk anklage - Matt.12,22-30; Mark.3,22-30

14 Engang uddrev Jesus en ond ånd, som havde gjort en mand stum. Efter at være befriet fra den onde ånd kunne den stumme mand tale, og folkeskaren var forbløffet. 15 Men mange var skeptiske. Nogle sagde: »Det må være med hjælp fra Satan,² de onde ånders fyrste, at han driver dæmonerne ud.« 16 Andre ville sætte ham på prøve ved at bede ham gøre et mirakel, som helt klart var fra Gud. 17 Jesus var klar over, hvad de tænkte, og derfor sagde han: »Hvis et land ligger i krig med sig selv, går det sin undergang i møde. Det samme gælder et hjem og en familie. 18 Hvis nu Satan uddriver sine egne onde ånder, hvordan kan hans rige så bestå? I påstår, at jeg uddriver onde ånder ved hjælp af de onde ånders fyrste. 19 Påkalder jeres egne tilhængere så også Satans magt, når de vil drive onde ånder ud? Prøv engang at spørge dem! 20 Men hvis det er ved Guds kraft, at jeg driver dæmoner ud, så er Guds rige jo kommet til jer! 21 Når en stærk og bevæbnet mand bevogter sit hus, kan han have sine ejendele i fred. 22 Først når en, som er stærkere end ham, angriber og besejrer ham, kan han afvæbne ham og fordele byttet. 23 De, der ikke er med mig, er imod mig, og de, der ikke arbejder sammen med mig, modarbejder mig.

Fra det onde til det værre - Matt.12,43-45

24 Når en ond ånd er drevet ud af et menneske, strejfer den omkring i ørkenen for at finde et sted, hvor den kan slå sig ned. Når den ikke finder noget, siger den til sig selv: >Jeg må hellere vende tilbage til det »hus«, jeg kom fra.< 25 Når den vender tilbage, finder den huset rengjort og fint i stand. 26 Så går den ud og finder syv andre ånder, værre end den selv, og de flytter alle ind i det ledige hus. Da bliver det sidste værre end det første for det menneske.«

Velsignelsen ved at handle på Guds ord

27 Mens Jesus talte, råbte en kvinde fra mængden: »Åh, velsignet er den kvinde, der bragte dig til verden og nærrede dig ved sit bryst!« 28 Jesus svarede: »Velsignede er de, der hører Guds ord og handler på det.«

De vantro vil blive dømt - Matt.12,38-42

29 Da en masse mennesker var stimlet sammen, fortalte Jesus dem, hvad der ville ske med de vantro farisæere og deres lige:³»Sådanne mennesker er onde. De forlanger at se tegn, men de får ikke andet tegn end Jonastegnet. 30 Ligesom Jonas forkyndte Guds dom over Nineves indbyggere, sådan vil Menneskesønnen en dag forkynde Guds dom over den slags mennesker. 31 Dronningen af Saba vil på dommens dag rejse sig op og anklage sådanne vantro mennesker, for hun kom helt fra verdens ende for at lytte til Salomons visdom. Og her står en, der er større

end Salomon. 32 Også Nineves ledere vil på dommens dag rejse sig og anklage sådanne mennesker, for da Jonas forkyndte dom over Nineve, angrede alle byens indbyggere deres ondskab og vendte sig til Gud. Og her står en, der er større end Jonas.

Jesus er lysets kilde - Matt.5,15; Mark.4,21

33 Ingen kunne finde på at tænde en lampe og derefter gemme den væk eller stille den under en spand. Nej, den skal stå højt og frit, så de, der kommer ind i huset, kan få glæde af lyset.

Vær åben for at modtage lyset fra Jesus - (Matt.6,22-23)

34 Øjet er som en lampe, der bringer lys til dit indre. Når du ser med troens øjne, vil dit indre fyldes af mit lys. Men lukker du af for mit lys, vil dit indre fyldes af mørke.⁴ 35 Pas på, at det lys, du har, ikke bliver opslugt af mørket. 36 Hvis nu mit lys får adgang til hele dit indre, selv de mørkeste kroge, så bliver alting badet i lys, som når en kraftig lampe lyser for dig.«

Jesus advarer imod farisæisme - Matt.23,25-26

37 Mens Jesus talte, kom en af farisæerne og indbød ham til spisning i sit hjem. Jesus gik med, og de begyndte måltidet. 38 Farisæeren lagde med undren mærke til, at Jesus ikke først vaskede sine hænder efter det ritual, som jødisk tradition foreskrev. 39 Da sagde Jesus til ham: »I farisæere har så travlt med at rense det ydre af bægre og fade, men jeres indre er fyldt med griskhed og ondskab. 40 Hvor er det tåbeligt! Er det kun det ydre, Gud har skabt? Hvad med det indre? Har han ikke også skabt det? 41 Gør op med jeres egoisme og vær i stedet gavmilde og barmhjertige. Hvis I gør det, har I ikke længere så travlt med at fordømme andre.

Den trefoldige anklage mod farisæernes hykleri - Matt.23,23.27

42 Ve jer farisæere, for I er omhyggelige med at give tiende af alle jeres indtægter, men I går let hen over retfærdighed og kærlighed til Gud. Det er nødvendigt at gøre det ene, men I må ikke forsømme det andet. 43 Ve jer farisæere, for I elsker at sidde på de fornemste pladser i synagogen, og I nyder, når man hilser ærbødigt på jer på gaden. 44 Ve jer, for I er som uafmærkede grave, folk går hen over uden at ane hvilken raddenskab, der gemmer sig i dem.«

Den trefoldige anklage mod de skriftlærdes hykleri - Matt.23,29-36.13

45 En af de skriftlærde protesterede: »Mester, det, du siger der, er også en fornærmelse mod os!« 46 »Ja,« sagde Jesus, »ve jer skriftlærde, for I lægger tunge byrder på menneskers skuldre, men I vil ikke røre en finger for selv at bære byrderne. 47 Ve jer, for I bygger flotte mindesmærker over profeterne, men I glemmer, at det var jeres egne forfædre, der slog dem ihjel. 48 De mindesten, I har rejst, viser, at I fortsætter det arbejde, jeres forfædre begyndte på. De slog profeterne ihjel, og I bygger mindesmærker over dem. 49 Derfor har Gud i sin visdom sagt: >Jeg vil sende profeter og apostle til dem. Nogle vil de slå ihjel, andre vil de jage bort.< 50 Men I og jeres lige vil blive krævet til regnskab for alle de Guds mænd, I har slået ihjel ned gennem tiden. 51 Det gælder lige fra ham, der slog Abel ihjel, til dem, der myrdede Zakarias midt mellem brændofferalteret og indgangen til templet. Det siger jeg jer: I og jeres lige skal stå til regnskab for alt det onde, I har gjort. 52 Ve jer skriftlærde, for I har bemægtiget jer kundskabens nøgle. Selv er I ikke gået ind i Guds rige, og I står i vejen for dem, der gerne vil ind.« 53 De skriftlærde og farisæerne blev rasende, og da Jesus ville til at gå, udspurgte de ham på kryds og tværs for om muligt at få ham til at sige noget, de kunne anklage ham for.

Kap 12

Advarsel mod hykleri - Matt.10,26-27

1 I mellemtiden stimlede tusindvis af mennesker sammen omkring Jesus, så de nærmest trådte på hinanden. Jesus talte til folkeskaren, men tænkte især på disciplene: »Pas på! Hold jer fra farisæernes surdej, hykleriet. 2 Hvad der er skjult nu, vil blive åbenbaret engang. Det, som nu er hemmeligt, vil blive kendt. 3 Hvad I har sagt i mørket, vil komme frem i lyset, og hvad I har hvisket bag lukkede døre, vil blive udråbt offentligt.

At have tillid til Gud - Matt.10,28-31

4 Jeg siger jer, mine venner: Vær ikke bange for dem, som nok kan slå jer ihjel rent fysisk, men ikke har magt over, hvad der sker med jer bagefter. 5 Lad mig fortælle jer, hvem I skal frygte: Frygt ham, der ikke blot har magt til at slå ihjel, men også til at kaste i Helvede. Ja, ham skal I frygte. 6 Hvad koster fem spurve? Nogle få mønter måske. Men ikke én af dem er glemt hos Gud. 7 Selv hårene på jeres hoved har Gud tal på. Så vær ikke bange. I er mere værd end mange spurve.

At vedkende sig Jesus - Matt.10,32-33; 12,31-32; 10,19-20

8 Det siger jeg jer: Dem, der åbent og offentligt vedkender sig Menneskesønnen, vil jeg også åbent vedkende mig over for Guds engle. 9 Men dem, der offentligt nægter at kendes ved mig, vil jeg heller ikke kendes ved over for Guds engle. 10 De, der taler negativt om Menneskesønnen, kan godt blive tilgivet, men de, der håner Helligånden, afskærer sig selv fra tilgivelse. 11 Når I bliver stillet for retten i synagogerne eller skal forsvare jer over for myndigheder og øvrighedspersoner, skal I ikke bekymre jer om, hvad I skal sige til jeres forsvar, 12 for Helligånden vil på sådanne tidspunkter inspirere jer til, hvad I skal sige.«

Verdens eller Guds rigdom?

13 En mand fra mængden råbte: »Mester, sig til min bror, at han skal dele min fars arv med mig!« 14 Jesus svarede: »Gud har ikke sendt mig for at være dommer i jeres retssager.« 15 Så tilføjede han henvendt til de omkringstående: »Vogt jer for al slags pengebegær, for økonomisk velstand kan ikke skænke jer livet.« 16 Derpå fortalte Jesus en historie: »En rig mand havde en gård, hvis marker havde givet en rekordstor høst. 17 Han spekulerede derfor på, hvad han skulle gøre, for han havde ikke plads til den enorme høst. 18 Til sidst sagde han til sig selv: >Jeg vil rive mine lader ned og bygge nogle endnu større, så jeg kan få det hele under tag. 19 Derefter vil jeg tage den med ro og sige til mig selv: Nu har du samlet nok til mange år, og det er på tide, du nyder livet. Spis, drik og vær glad!< 20 Men Gud sagde til ham: >Du er en tåbe! I nat skal du dø! Hvem skal så have alt det, du har skrabet sammen?< 21 Sådan går det den, der kun tænker på at samle sig rigdomme på jorden uden at kende rigdommen fra Gud.«

Om at stole på Gud - Matt.6,25-33; 19-21

22 Jesus fortsatte, nu henvendt til sine disciple: »Det er grunden til, at jeg siger, at I ikke skal bekymre jer for, om I nu også har mad at spise og tøj at tage på. 23 Livet er jo mere end maden og tøjet. 24 Se på ravnene. De hverken sår eller høster, og de samler ikke forråd, men alligevel giver Gud dem, hvad de har brug for. Er I ikke meget mere værd end fuglene? 25 Hvad hjælper det at bekymre sig? Kan I derved lægge bare én dag til jeres liv? 26 Hvis altså uro og ængstelse ikke kan ændre noget, hvorfor så i det hele taget gøre sig bekymringer? 27 Se på liljerne, hvordan de vokser uden at gøre sig anstrengelser. De hverken spinder eller væver. Men det siger

jeg jer: Ikke engang Salomon i al sin kongepragt var klædt så smukt som dem. 28 Når Gud nu sørger for blomsterne, der folder sig ud i dag og visner i morgen, skulle han så ikke sørge for jer? Hvor er jeres tro dog lille! 29-30 I skal ikke være så optaget af, hvad I skal spise og drikke. Det går folk ude i verden højt op i, men I skal ikke bekymre jer om sådan noget, for jeres Far i Himlen ved, at I har brug for det. 31 Nej, søg først Guds rige, så skal I få alt det andet i tilgift. 32 Vær ikke bange, du lille flok, for jeres Far har besluttet at give jer del i sit Rige. 33 Sælg hvad I har og giv pengene til dem, der er i nød. Skaf jer punge, der aldrig bliver slidt op, og rigdomme i Himlen, der aldrig mister deres værdi, for dér bliver der hverken stjålet eller ødelagt noget. 34 Hvor jeres rigdomme er, vil også jeres tanker være.

Vær altid parat - Matt.24,42-44

35-36 Vær altid parate og hold lamperne tændt som tjenere, der venter på, at deres herre skal komme hjem efter en bryllupsfest, så de kan lukke op for ham, lige så snart han banker på døren. 37 Velsignede er de, som han således finder parate, når han kommer tilbage. Det siger jeg jer: Han vil tage et forklæde på og få dem til at sætte sig til bords for selv at varte dem op. 38 Måske kommer han ikke før midnat, måske først i de tidlige morgentimer. Men i alle tilfælde bliver de tjenere velsignet, som står parate til at tage imod ham. 39 Hvis en husejer var klar over, hvornår der ville komme en tyv, ville han holde vagt for at forhindre et indbrud. 40 Sådan skal I være parate, for Menneskesønnen kommer på et tidspunkt, I ikke regner med.«

Den trofaste og den troløse forvalter - Matt.24,45-51

41 Peter spurgte: »Er det kun os, du hentyder til med den historie, eller gælder det alle?« 42 Jesus svarede: »En klog og god forvalter passer sin herres ejendom godt og sørger for, at alle de øvrige tjenere får noget at spise til rette tid. 43 Lykkelig den forvalter, som trofast er i gang med at udføre sit arbejde, når hans herre vender tilbage. 44 Det siger jeg jer: Hans herre vil give ham ansvaret for alt, hvad han ejer. 45 Men hvis forvalteren tænker: »Det varer nok længe, inden min herre viser sig«, kan han give sig til at mishandle alle tjenestefolkene, alt imens han selv fester og drikker. 46 Når så hans herre kommer på et uventet tidspunkt, bliver forvalteren hårdt straffet og kommer til at dele skæbne med de andre troløse. 47 Når han bliver straffet så hårdt, er det fordi, han var blevet bedt om at holde sig parat, og han udmærket vidste, hvad hans herre havde befale ham at gøre. Alligevel gjorde han det ikke. 48 Men de, der ikke kender deres herres vilje og gør sig skyldige i noget, de fortjener straf for, vil få en mildere straf, for man forlanger mest af dem, der har fået mest betroet.

Nogle vil tage imod Jesus, andre vil blive hans fjender - Matt.10,34-36

49 Jeg er kommet for at sætte verden i brand, og hvor ville jeg ønske, at ilden allerede havde fænget! 50 Men jeg skal igennem en lidelsens dåb, og indtil det er overstået, gruer jeg for det. 51 Tro ikke, at fordi jeg er kommet til denne jord, vil der være fred og ingen fare. Nej, der vil blive splid blandt mennesker. 52 Fra nu af vil fem personer i samme familie være indbyrdes uenige, tre mod to og to mod tre. 53 En far og en søn vil blive uenige, og ligeledes en mor og en datter, en svigermor og svigerdatter.«

Om at forstå tidens tegn - Matt.16,2-3

54 Derpå sagde Jesus henvendt til folkeskaren omkring ham: »Når I ser skyerne trække sammen i vest, siger I: »Nu bliver det regn.« Det har I ret i. 55 Og når vinden kommer fra syd, siger I: »Det bliver varmt i dag.« Det har I også ret i. 56 Alligevel bedrager I jer selv. I kan tyde jordens og himlens tegn. Hvorfor kan I så ikke tyde tidens tegn?«

Om at få sin sag i orden med Gud, inden det er for sent - Matt.5,25-26

57 Til sidst sagde Jesus: »Hvorfor kan I ikke selv bedømme, hvad der er det rigtige? 58 Er der nogen, som anklager dig for ikke at have betalt din gæld, så gør, hvad du kan, for at få sagen bragt i orden, inden det er for sent. Ellers ender sagen hos dommeren, som vil overgive dig til retsbetjenten, og retsbetjenten vil sætte dig i fængsel. 59 Det siger jeg dig: Du slipper aldrig ud derfra, medmindre din gæld bliver betalt fuldt ud!«

Kap 13

Vend jer fra det onde

1 Så kom der nogle og fortalte Jesus, at Pilatus havde nedslagtet nogle jøder fra Galilæa, netop som de bragte deres offerdyr til slagting i templet. 2 Da sagde Jesus: »Mener I, at de galilæere var værre end andre mennesker, fordi det gik dem sådan? 3 Det var de ikke. Men I vil alle gå til grunde, hvis I ikke vender om fra jeres ondskab. 4 Og hvad med de 18, der blev slået ihjel, da tårnet ved Shiloa-dammen væltede ned over dem? Tror I, at de var værre end alle andre mennesker i Jerusalem? 5 Nej, jeg siger jer: Jeres skæbne bliver lige så tragisk som deres, hvis I ikke omvender jer fra jeres ondskab og søger Gud.«

De jødiske lederes mangel på åndelig frugt

6 Jesus fortalte derefter følgende historie: »En mand havde en vinmark, hvor der også stod et figentræ. 1 Han kom fra tid til anden for at se, om der var frugt på træet, men hver gang blev han skuffet. 7 Til sidst sagde han til sin gartner: »Det er nu tredje år, jeg forgæves har kigget efter frugt på det træ. Tag og fæld det! Hvorfor skal det stå og tage kraften fra jorden, når det ingen frugt giver?« 8 Men gartneren svarede: »Åh, herre, lad det stå året ud, så vil jeg grave omkring det og give det ekstra gødning. 9 Hvis træet derefter bærer frugt, er det fint. Hvis ikke, er du i din gode ret til at hugge det om.«

Konfrontation mellem Jesus og en synagogeforstander

10 Mens Jesus en sabbatsdag sad og underviste i en synagoge, 11 lagde han blandt de tilstedeværende mærke til en kvinde, som på grund af en sygdomsånd havde været krumbøjet og ude af stand til at rette sig op i 18 år. 12 Han kaldte hende frem og sagde: »Du er helbredt for din sygdom.« 13 Derefter lagde han hænderne på hende, og straks rettede hun sig op og lovpriste og takkede Gud. 14 Men forstanderen for synagogen blev forarget over, at Jesus havde foretaget en helbredelse på en sabbat. »Der er seks dage i ugen, hvor man kan arbejde,« sagde han til menigheden. »På de dage kan I komme og blive helbredt, men ikke på sabbatten!« 15 »Hvor er I nogle hyklere!« sagde Jesus. »Hver sabbat løser I uden skrupler jeres køer og æsler fra deres plads i stalden og fører dem ned til vandet, så de kan få noget at drikke. 16 Skulle jeg så ikke have lov til at løse denne »Abrahams datter« af Satans lænker, som hun har været bundet med i 18 år, også selv om det er sabbat i dag?« 17 Det svar var ydmygende for Jesu modstandere, men alle de andre glædede sig over de fantastiske ting, Jesus gjorde.

Guds rige vokser fra småt til stort - Matt.13,31-33; Mark.4,30-32

18 Jesus fortsatte sin undervisning: »Hvad skal jeg sammenligne Guds rige med? Hvilket billede skal jeg bruge? 19 Jo, Guds rige er som et lille sennepsfrø, en mand planter i sin have. Det vokser op og bliver til en stor busk, hvor fuglene kommer og bygger rede i grenene. 20-21

Man kan også sammenligne det med den lille klump surdej, som en kvinde ælter i melet, når hun skal bage brød. Surdejen gennemsyrer efterhånden det hele.«

Vantro og onde mennesker kommer ikke ind i Guds rige

22 Jesus fortsatte nu fra by til by og fra landsby til landsby. Han underviste overalt, hvor han kom frem på sin vej mod Jerusalem. 23 En mand spurgte ham: »Er det kun få, der kommer ind i Guds rige?« Han svarede: 24 »I må kæmpe for at komme ind gennem den smalle dør. Mange vil prøve at komme indenfor, men det vil ikke lykkes dem. 25 Når først husets herre har lukket døren, er det for sent. Står I da udenfor og banker på døren og råber: >Herre, luk os ind!< vil svaret lyde: >Jeg kender jer ikke.< 26 I vil så begynde at forsvare jer: >Jamen, vi har da spist og drukket for øjnene af dig, og du har undervist i vores midte!< 27 Men han vil svare: >Javist, men jeg kender jer ikke. Gå jeres vej, I onde mennesker!< 28 I vil ærgre jer noget så frygteligt og jamre højlydt, når I står udenfor og ser Abraham, Isak og Jakob og alle profeterne samlet i Guds rige. 29 Der vil komme masser af mennesker fra øst og vest og nord og syd for at holde festmåltid i Guds rige. 30 Dér vil de, som nu er de mindste, blive de største; og de, som nu er de største, vil blive de mindste.«

Jerusalems indbyggere anklages for deres vantro - Matt.23,37-39

31 I det samme kom nogle farisæere hen til Jesus og sagde: »Gå din vej! Forsvind herfra! Ellers slår Herodes dig ihjel!« 32 Jesus svarede: »Gå I hen og sig til den opkomling,³ at det ikke skal afholde mig fra at helbrede de syge og uddrive dæmoner både i dag og i morgen. På den tredje dag er jeg ved målet. 33 Jeg skal bruge i dag, i morgen og i overmorgen til turen til Jerusalem. Det er nemlig utænkeligt, at en profet bliver dræbt andre steder end i Jerusalem. 34 Åh, Jerusalems indbyggere, I som dræber Guds profeter og stener hans sendebud, hvor ofte har jeg ikke villet tage jer under mine vinger, som en høne samler kyllingerne under sine vinger. Men I ville ikke. 35 Derfor bliver jeres hus lagt øde, og det siger jeg jer: I får mig ikke at se, før I anerkender mig som den, Gud har sendt.«⁴

Kap 14

Konfrontationen fortsætter

1 På en sabbat var Jesus indbudt til at spise hos en af de ledende farisæere, og alle hans modstandere holdt skarpt øje med ham. 2 En mand, som led af vand i kroppen, kom hen til Jesus for at blive helbredt. 3 Jesus vendte sig derfor til farisæerne og de skriftlærde og spurgte: »Har man lov til at helbrede på sabbatten eller ej?« 4 Ingen turde svare. Så lagde Jesus hånden på den syge mand, helbredte ham og lod ham gå. 5 Derefter sagde han: »Hvis et af jeres børn¹ eller en ko faldt i en brønd på en sabbat, ville I så ikke med det samme trække det op?« 6 Stadig intet svar.

Om ydmyghed og gæstfrihed

7 Jesus lagde mærke til, hvordan gæsterne udvalgte sig de bedste pladser ved bordet. 8 »Hvis du er indbudt til en fest, skal du ikke prøve at få den bedste plads,« sagde han. »For hvis der er indbudt nogen, som er fornemmere end dig, 9 vil værten sige: >Vær venlig at give plads for den gæst her.< Så må du rejse dig og tage den plads, der er ledig ved den nederste ende af bordet, og det ville være flovt. 10 Nej, når du bliver indbudt, må du hellere sætte dig nederst ved bordet. Så kommer værten måske og siger: >Kom her, kære ven, og sæt dig op på en mere fornem plads.< De øvrige gæster vil da se, hvordan du bliver æret. 11 For de, der ophøjer sig selv, skal

ydmiges, men de, der ydmyger sig selv, skal ophøjes.« 12 Derpå sagde Jesus til værten: »Når du inviterer gæster til spisning, skal du ikke kun indbyde dine venner, søskende, slægtninge eller rige naboer, for de inviterer dig jo bare til gengæld, og så har du fået din belønning. 13 Indbyd hellere de fattige, lamme, blinde og andre handicappede. 14 De kan ikke gøre gengæld, men Gud vil velsigne dig for det, og du vil få din løn den dag de, som hører Gud til, genopstår fra de døde.«

Historien om den store bryllupsfest - Matt.22,1-10

15 En af gæsterne, som havde hørt, hvad Jesus havde sagt, udbrød nu: »Det må være en stor velsignelse at blive inviteret med til festen i Guds rige.« 16 Jesus svarede med en historie: »Der var engang en mand, der ville holde en stor fest og sendte indbydelser ud til mange mennesker. 17 Da tidspunktet for festen var kommet, sendte han sin tjener af sted for at sige til de indbudte: >Nu må I komme, for alt er parat!< 18 Men de begyndte alle som én at komme med undskyldninger. >Jeg har lige købt en mark, og jeg må ud at se på den,< sagde den første. 19 >Jeg kan desværre ikke komme,< sagde den anden, >for jeg har lige købt fem par okser, og jeg skal hen og prøve dem.< 20 >Jeg er lige blevet gift,< sagde den tredje. >Derfor kan jeg desværre ikke komme.< 21 Da tjeneren vendte tilbage og meddelte, hvad de indbudte havde sagt, blev hans herre meget vred og sagde til ham: >Gå straks ud på byens gader og stræder og indbyd de fattige, de blinde, de lamme og andre handicappede, og bring dem herhen.< 22 Kort efter kom tjeneren tilbage og meddelte: >Jeg har gjort, som du sagde, men der er stadig plads til flere.< 23 Hans herre sagde da: >Så gå ud på landevejene og ved hegnene og overtal alle dem, du kan finde, til at komme, så mit hus kan blive fuldt.< 24 Det siger jeg jer: Ingen af de først indbudte kommer med til mit festmåltid.«

Om at være discipel af Jesus - Matt.10,37-39; 5,13; Mark.9,50

25 Store menneskemængder fulgte Jesus, og han vendte sig til dem og sagde: 26 »Enhver, som vil være min discipel, skal sætte mig højere end sin far og mor, sin ægtefælle og sine børn, sine brødre og søstre - ja, højere end sit eget liv. 27 De, der ikke er villige til at give afkald på deres eget liv² og følge mig fuldt ud, kan ikke være mine disciple. 28 Har I beregnet omkostningerne? Hvis nogen tænker på at starte et byggeri, sætter de sig så ikke først hen og regner ud, om de har penge nok til at gøre det færdigt? 29 For hvis de lægger grunden uden at kunne bygge færdig, så vil alle, som ser det, gøre nar af dem og sige: 30 >Se! De begyndte at bygge, men kunne ikke gøre det færdigt.< 31 Eller hvilken konge tør kaste sig ud i en krig uden først at have drøftet med sine rådgivere, om han med sine 10.000 mand er stærk nok til at slå de fjendtlige styrker på 20.000 mand? 32 Og hvis han indser, at det ikke kan lade sig gøre, sender han folk ud for at forhandle om fredsbetingelser, mens fjenden endnu er langt borte. 33 På samme måde,« sluttede Jesus, »kan I ikke være mine disciple, hvis I ikke er villige til at betale, hvad det koster, om det så er alt, hvad I ejer og har. 34 Salt er godt. Men hvis saltet mister sin kraft, hvad kan man da salte det med? 35 Det kan ikke bruges som gødning, og det ville ødelægge jorden. Man smider det væk, fordi det er værdiløst. Lad dem høre, som har øre!«

Kap 15

Gud ønsker ikke, at nogen går fortabt - Matt.18,12-14

1 En dag var der særlig mange skatteopkrævere og andre af samfundets udstødte, som kom for at høre Jesus. 2 Farisæerne og de skriftlærde kritiserede Jesus for at have med den slags mennesker at gøre. »Han spiser oven i købet sammen med dem!« sagde de. 3 Da sagde Jesus: 4

»Hvis en mand har 100 får, og et af dem bliver væk, lader han så ikke de 99 blive på græsgangene, mens han går ud og leder efter det, der er blevet væk, indtil han finder det? 5 Når han har fundet det, lægger han det på sine skuldre med glæde, 6 og så snart han kommer hjem, råber han til sine venner og naboer: »Glæd jer sammen med mig, for jeg har fundet det får, som var fortabt!« 7 Det siger jeg jer: Sådant bliver der også større glæde i Himlen over ét menneske, der vender sig bort fra sin synd og kommer hjem til Gud, end over 99, som ikke har brug for at finde tilbage.

Den tabte sølv mønt

8 Eller hvis en kvinde har ti kostbare sølv mønter, og hun en dag mister den ene, mon så ikke hun tænder lys og fejer og gennemsøger hele huset, indtil hun finder den? 9 Og når hun har fundet den, råber hun til sine veninder og nabokoner: »Glæd jer sammen med mig, for jeg har fundet den sølv mønt, som jeg havde tabt!« 10 Sådant er det også i Himlen, hvor Guds engle jubler, hver gang en synder vender om til Gud.«

Sønnen, der erkendte sin fortabthed

11 Jesus fortsatte med følgende historie: »Der var en mand, som havde to sønner. 12 En dag sagde den yngste søn til sin far: »Giv mig min del af arven nu!« Faderen delte så, hvad han ejede, mellem de to sønner. 13 Nogle dage senere samlede den yngste søn alle sine penge og rejste udenlands. Der soldede han hele sin formue op i et udsvævende liv, 14 og da han ikke havde flere penge, begyndte vanskelighederne at melde sig. Der blev hungersnød i landet, og han sultede. 15 Til sidst søgte han job hos en landmand, der sendte ham ud for at vogte grise på marken. 16 Han fik ingen mad, og han drømte om at spise sig mæt i det, grisene åd. 17 Nu var han villig til at sluge sin stolthed og sagde til sig selv: »Hjemme hos min far får en daglejer mere, end han kan spise, og her går jeg og er ved at dø af sult. 18 Nu prøver jeg at tage hjem til min far og sige: Far, desværre har jeg svigtet både dig og Gud. 19 Jeg fortjener ikke længere, at du kalder mig din søn. Men kan jeg få et job hos dig?« 20 Så begav han sig på vej og nærmede sig hjemmet. Mens han endnu var et godt stykke borte, fik hans far øje på ham, og fuld af medynk løb han ham i møde, omfavnede ham og kyssede ham på kinden til velkomst. 21 »Åh, far,« sagde sønnen, »jeg har svigtet både dig og Gud. Jeg fortjener ikke længere at kaldes din søn.« 22 Men hans far råbte til tjenerne: »Skynd jer! Find det bedste tøj, vi har i huset, og giv ham det på. Giv ham ring på fingeren og sko på fødderne - 23 og slagt fedekalven, for nu skal der festes! 24 Min søn var fortabt, men nu er han fundet! Han var død, men nu har han fået livet tilbage!« Og så blev der festet! 25 Imens var den ældste søn ude at arbejde i marken. Da han kom hjem, hørte han musik og dans inde fra huset. 26 Han kaldte på en af tjenerne for at spørge, hvad der foregik. 27 »Din bror er kommet hjem!« fik han at vide. »Din far har slagtet fedekalven, og nu er der fest, fordi din bror er kommet hjem i god behold.« 28 Den ældste bror blev godt sur og ville ikke gå ind i huset. Så gik hans far ud og bad ham komme med ind. 29 »Nej,« sagde han, »nu har jeg i årevis slidt og slæbt for dig. Aldrig har jeg overtrådt nogle af dine påbud, men du har aldrig givet mig så meget som et gedekid, så jeg kunne holde fest sammen med mine venner. 30 Men din søn dér har ødslet dine penge bort sammen med prostituerede kvinder, og så snart han viser sig, slagter du gårdens bedste kalv for ham!« 31 »Hør, min søn,« sagde hans far, »du er altid hos mig, og alt mit er dit. 32 Men i dag må vi feste og være glade, for din bror var død, men har fået nyt liv. Han var fortabt, men er blevet fundet.««

Kap 16

Om måden at bruge penge på

1 Jesus fortalte nu følgende historie til disciplene: »En rig godsejer havde ansat en forvalter til at bestyre sit gods. Nogen tid efter blev han underrettet om, at forvalteren var uærlig og brugte løs af hans penge. 2 Derfor kaldte han ham ind til sig. >Hvad er det, jeg hører om dig?< sagde han. >Nu skal du afslutte alle dine regnskaber, og så bliver du fyret!< 3 >Hvad skal jeg dog gøre?< tænkte forvalteren. >Nu mister jeg mit job. Jeg kan ikke klare hårdt legemligt arbejde, og jeg vil ikke være bekendt at gå rundt og tigge. 4 Vent lidt! Nu har jeg det! Jeg må sørge for at have nogle venner, som kan hjælpe mig, når jeg ikke har flere penge.< 5 Derfor tilkaldte han en efter en alle de folk, der stod i gæld til godsejeren. >Hvor meget skylder du?< spurgte han den første. 6 >100 tønder olivenolie.< >Godt, her er gældsbeviset. Sæt dig straks ned og ret det til 50.< 7 >Og du,< spurgte han den næste, >hvor meget skylder du?< >100 tønder hvede.< >Okay, skriv 80 i stedet for.< 8 Da godsejeren hørte, hvad hans uærlige forvalter havde fundet på, roste han ham for hans klarhjernede initiativ.« Jesus fortsatte: »Denne verdens børn behandler folk af deres egen slags med større skarpsindighed, end lysets børn gør. 9 Og jeg siger til jer: Pas på, hvordan I bruger denne verdens materielle værdier. Brug dem til at skaffe jer venner og vinde dem for Guds rige. Når penge ikke længere har gyldighed, så vil disse venner byde jer velkommen i de himmelske boliger.« 10 Jesus sluttede med følgende ord: »De, der er trofaste i det mindre væsentlige, vil også være det i det mere væsentlige. Men de, der ikke er til at stole på i det, som har ringe værdi, kan man heller ikke regne med i det, som har stor værdi. 11 Hvis man ikke kan stole på jer med hensyn til denne verdens flygtige værdier, kan man heller ikke betro jer de sande værdier. 12 Og hvis I ikke kan tage vare på andres ejendom, hvem vil så give jer noget, I kan kalde jeres eget?«

Kontrasten mellem de himmelske og jordiske værdier - Matt.6,24; 11,12-13; 5,18.32

13 Jesus fortsatte: »Ingen kan tjene to herrer. Enten vil man hade den ene og elske den anden, eller man vil satse på den ene og ignorere den anden. I kan ikke tjene både den sande Gud og pengeguden.1« 14 Da farisæerne hørte det, hånede de Jesus, for de satte stor pris på deres penge. 15 Jesus sagde da til dem: »I farisæere vil gerne give det udseende af at være så fromme, men Gud kender jeres hjerter. Det, som mennesker sætter højt, er uden værdi i Guds øjne. 16 Toraen² og de profetiske bøger havde deres tid indtil Johannes Døberen kom. Men med Johannes begyndte budskabet om Guds rige at blive forkyndt, og alle kæmper imod det!3 17 Der er større sandsynlighed for, at både himmel og jord forgår, end der er for, at det mindste bogstav i Toraen går tabt. 18 Enhver mand, der skiller sig fra sin kone, bryder ægteskabet, hvis han gifter sig med en anden, og den, der gifter sig med en fraskilt kvinde, bryder også ægteskabet.«

Vend om, mens der endnu er tid

19 Jesus fortsatte: »Der var en rig mand, som levede i stor luksus, klædte sig i kostbart tøj og holdt fest hver dag. 20 Uden for hans dør havde man lagt en stakkels tigger, der havde bylder og sår over hele kroppen. Han hed Lazarus. 21 Han håbede på at kunne spise sig mæt i det, der blev tilovers fra den rige mands fester, men han fik ingenting. Derimod kom de sultne hunde⁴ og slikkede hans sår. 22 Den stakkels mand døde, og englene bar ham hen til Abraham, hvor han fik lov at ligge til bords ved hans side. Den rige mand døde også og blev begravet. 23 Da han slog øjnene op, var han i dødsriget, hvor han led store kvaler. Langt borte så han Lazarus ligge til bords ved Abrahams side. 24 >Fader Abraham!< råbte han. >Hav medlidenhed med

mig! Send Lazarus hen for at dyppe spidsen af sin finger i vand og væde min tunge, for jeg har det forfærdeligt i flammerne her.< 25 Men Abraham svarede: >Husk nu, min ven, at du levede på livets solside, mens Lazarus havde det ondt. Nu er det ham, der trøstes, og dig, der lider. 26 Desuden er der en dyb kløft imellem os. Selv hvis nogen ville herfra over til jer, så var det ikke muligt, og man kan heller ikke komme fra jer over til os.< 27 Da råbte den rige mand: >Så beder jeg dig, fader Abraham, send Lazarus til min fars hus 28 for at advare mine fem brødre, så de ikke skal ende i den her frygtelige pine.< 29 Men Abraham sagde: >Dine brødre kan jo bare høre efter, når der læses op fra Toraen og de profetiske bøger.< 30 >Nej, fader Abraham, det er ikke nok! Men hvis der kom en fra de døde, så ville de ændre indstilling!< 31 >Hvis de ikke vil lytte til Moses og profeterne, så vil de heller ikke lade sig overbevise, selv om nogen genopstod fra de døde.«<

Kap 17

Om at miste troen og om at tilgive - Matt.18,6-7.15, Mark.9,42

1 En dag sagde Jesus til sine disciple: »Det kan ikke undgås, at nogle falder fra troen. Men ve dem, som er skyld i, at andre falder fra. 2 Det ville være bedre, om de blev kastet i havet med en møllesten om halsen, end at de får en af de svage i troen til at falde fra. 3 Pas derfor på, hvordan I lever! Hvis din ven¹ forsynder sig imod dig, så konfronter ham med det. Hvis han hører på dig og beder om tilgivelse, så tilgiv ham. 4 Selv hvis han forsynder sig syv gange om dagen, skal du tilgive ham, for så vidt han angrer og beder om tilgivelse.«

Om tro og lydighed

5 Apostlene sagde nu til Jesus: »Giv os mere tro!« 6 Jesus svarede: »Var jeres tro blot som et sennepskorn, kunne I sige til morbærfigentræet her: >Ryk dig op og slå rod i havet!< Og det ville adlyde jer. 7 Forestil jer, at en mand har en slave til at arbejde i marken eller passe får. Når slaven kommer hjem efter dagens arbejde, mon hans herre så vil sige til ham: >Kom her og sæt dig til bords. Nu skal jeg sørge for, at du straks får noget at spise.< 8 Nej, han siger: >Tag et forklæde på og lav aftensmad til mig. Efter at jeg er færdig med måltidet, kan du selv tage dig noget at spise.< 9 Siger man tak til en slave, fordi han gør, hvad han har fået besked på? 10 På samme måde med jer. Når I har gjort, hvad jeg har befaleet jer, skal I sige: >Vi er jo bare slaver og har kun gjort, hvad vi fik besked på.«<

Ti bliver helbredt, én bliver frelst

11 På sin vandring mod Jerusalem fulgte Jesus på et tidspunkt grænsen mellem Galilæa og Samaria. 12 I nærheden af en landsby kom ti spedalske hen imod ham. De standsede op et stykke fra ham 13 og råbte: »Jesus, Mester, vær barmhjertig og gør os raske!« 14 Han så på dem og sagde: »Gå hen til præsterne og lad jer undersøge.« Mens de var på vej derhen, forsvandt deres spedalskhed. 15 En af dem vendte tilbage til Jesus, da han så, at han var blevet helbredt, og på vejen lovpriste han Gud med høj røst. 16 Han faldt på knæ med ansigtet mod jorden foran Jesus og takkede ham for, hvad han havde gjort. Det var en samaritaner! 17 Jesus spurgte: »Blev de ikke helbredt alle ti? Hvor er de ni? 18 Er den her fremmede den eneste, der er kommet tilbage for at give Gud æren?« 19 Så sagde Jesus til ham: »Rejs dig blot og gå hjem. Din tro har frelst dig.«

Om Guds riges komme

20 En dag spurgte farisæerne Jesus: »Hvornår kommer Guds rige?« »Guds rige kommer ikke sådan, at man kan se det i det ydre,« svarede han. 21 »Der er ingen, der vil kunne udpege det og sige: >Her er det!< eller: >Dér har vi det!< Guds rige findes allerede midt blandt jer!«

Om Jesu genkomst og de kommende trængsler - Matt.24,26-27.37-41.28

22 Senere sagde Jesus til disciplene: »Der vil komme tidspunkter, hvor I inderligt vil længes efter at Menneskesønnen skal komme, men I skal holde ud. 23 Nogle vil sige til jer: >Se, dér er han!< eller: >Her er han!< Men I skal ikke tro på det! Lad være med at løbe efter den slags. 24 Den dag Menneskesønnen virkelig kommer, vil det være som et lyn, der oplyser himlen fra den ene ende til den anden. 25 Men først skal jeg gennem mange lidelser og forkastes af dem, som ikke tror på mig. 26 Som det gik i Noas dage, vil det gå ved Menneskesønnens komme. 27 Dengang fortsatte de med deres fester og bryllupper, lige til Noa gik ind i arken, og vandmasserne pludselig kom og udslettede dem alle. 28 Eller som det gik i Lots dage: Folk holdt deres fester, købte og solgte, plantede og byggede, 29 lige til den dag, da Lot gik ud af Sodom, og det pludselig regnede med ild og svovl fra himlen, så alle blev udslettet. 30 Menneskesønnens komme vil ske lige så pludseligt og uventet. 31 Den dag vil de, der opholder sig uden for deres hus, ikke have tid til at løbe ind for at pakke, og de, der arbejder i marken, vil ikke have tid til at løbe hjem og hente deres ejendele. 32 Husk på, hvad der skete med Lots hustru! 33 De, der klamrer sig til livet, vil miste det, men de, der er parat til at give afkald på deres jordiske liv, vil få det evige liv. 34 Den nat vil to mennesker sove i samme seng. Den ene bliver taget med, den anden bliver ladet tilbage. 35-36 To kvinder vil hjælpe hinanden med at male korn. Den ene bliver taget med, den anden bliver ladet tilbage.« 37 »Hvor henne vil du komme, Herre?« spurgte disciplene. »Hvor gribbene samles, der er ådslet!« 4 var Jesu svar.

Kap 18

De onde vil blive straffet til sidst

1 Jesus fortalte derefter disciplene en historie om nødvendigheden af altid at bede og ikke miste modet: 2 »Der var engang en dommer, som ikke frygtede Gud og heller ikke viste respekt for almindelige menneskers rettigheder. 3 I byen boede også en enke, som blev ved med at opsøge ham. >Den, som har forbrudt sig imod mig, skal dømmes og straffes,< forlangte hun. 4 Længe afviste han at foretage sig noget, men til sidst sagde han til sig selv: >Selv om jeg er ligeglad med Gud og mennesker, 5 så må jeg nok hellere afsige en dom, siden hun bliver ved med at besvære mig. Ellers ender det vel med, at hun overfalder mig.« 6 Og Jesus fortsatte: »Når den korrupte dommer siger sådan, 7 tror I så ikke den barmhjertige Gud vil lytte til sine udvalgte, der råber til ham dag og nat, og dømme dem, der mishandler dem? 8 Jo, han vil straffe de skyldige, og det vil ske i hast. Men hvor mange vil holde fast ved troen, indtil Menneskesønnen kommer tilbage?«

Stolthed kontra ydmyghed

9 Derefter fortalte Jesus en historie til nogle, som var stolte over deres egen fromhed og følte sig højt hævet over andre: 10 »To mænd gik op til templet for at bede. Den ene var farisæer, den anden var skatteopkræver. 11 Farisæeren stillede sig frem foran de andre og bad således: >Jeg takker dig, Gud, at jeg ikke er som så mange andre: røvere, ægteskabsbrydere og andre onde mennesker - eller som den skatteopkræver, der står derhenne. 12 Jeg faster to dage om ugen, og jeg giver tiende af alt, hvad jeg tjener.< 13 Skatteopkræveren stod for sig selv med

sænket blik. Han slog sig brødebetyngtet for brystet og sagde med fortvivelse i stemmen: »Åh, Gud, vær nådig mod mig. Jeg er en synder.« 14 Det siger jeg jer: Det var skatteopkræveren, der blev accepteret af Gud, ikke farisæeren! For de, der ophøjer sig selv, skal ydmyges, men de, der ydmyger sig selv, skal ophøjes.«

Hvordan man får adgang til Guds rige - Matt.19,13-15; Mark.10,13-16

15 På et tidspunkt kom nogle forældre til Jesus med deres små børn for at han skulle velsigne dem. Da disciplene så det, ville de jage dem bort. 16 Men Jesus kaldte på dem. »Lad børnene komme til mig,« sagde han. »I må ikke hindre dem, for det er sådan nogle som dem, der får adgang til Guds rige. 17 Det siger jeg jer: De, der ikke tager imod Guds rige på samme måde, som et barn tager imod, kommer slet ikke ind i det.«

Hvordan man får det evige liv - Matt.19,16-26; Mark.10,17-27

18 En af de jødiske ledere kom en dag til Jesus med et spørgsmål. »Mester, du er et godt menneske,« sagde han. »Kan du fortælle mig, hvad jeg skal gøre for at få det evige liv?« 19 »Hvorfor kalder du mig god?« spurgte Jesus. »Det ord kan jo kun bruges om Gud. 20 Og med hensyn til det, du spørger om, så kender du budene: Du må ikke bryde ægteskabet, du må ikke begå drab, ikke stjæle, ikke anklage nogen på falsk grundlag, og du skal ære din far og din mor.« 21 »Alle de bud har jeg overholdt, fra jeg var ganske ung,« svarede manden. 22 Da Jesus hørte det svar, sagde han: »Du mangler én ting endnu. Sælg alt, hvad du har, og giv pengene til de fattige. Så skal du få del i Himlens rigdom - og kom så og følg mig!« 23 Det blev manden dybt ulykkelig over at høre, for han var meget rig. 24 Da Jesus så hans bedrøvede ansigt, sagde han: »Hvor er det dog svært for rige folk at komme ind i Guds rige! 25 Ja, det er lettere for en kamel at gå gennem et nåleøjje, end det er for en rig at gå ind i Guds rige.« 26 De omkringstående var forbløffede. »Hvem kan så få det evige liv?« udbrød de. 27 Jesus svarede: »Hvad intet menneske kan gøre, det kan Gud.«

Lønnen for at følge Jesus - Matt.19,27-30; Mark.10,28-31

28 »Hvad så med os?« spurgte Peter. »Vi har forladt vores hjem og ejendele for at følge dig.« 29 Jesus svarede: »Det siger jeg jer: Alle, der har forladt hjem, ægtefælle, søskende, forældre eller børn for Guds riges skyld, 30 skal få det mange gange igen i denne verden - og evigt liv i den kommende verden.«

Tiden nærmer sig, hvor Messias skal lide og dø - Matt.20,17-19; Mark.10,32-34

31 Jesus samlede sine tolv disciple omkring sig og sagde: »Nu er vi snart i Jerusalem, og dér vil alle Skriftens profetier om Menneskesønnen gå i opfyldelse. 32 Jeg vil blive udleveret til romerne, og de vil spotte og håne mig og spytte på mig. 33 Jeg vil blive pisket og dræbt, men på den tredje dag vil jeg genopstå fra de døde.« 34 Men disciplene forstod slet ikke, hvad han sagde. Hans ord var som en lukket bog for dem, så de ikke fattede, hvad han talte om.

En blind bliver helbredt og slutter sig til Jesus - Matt.20,29-34; Mark.10,46-52

35 Jesus og hans følge nærmede sig nu Jeriko. Der sad en blind mand ved vejen og tiggede, 36 og da han hørte lyden af mange mennesker, der nærmede sig, spurgte han, hvad der foregik. 37 »Det er Jesus fra Nazaret, der kommer forbi,« fik han at vide. 38 Så gav han sig til at råbe: »Jesus, du Davids Søn, 1 forbarm dig over mig!« 39 De mennesker, der gik foran Jesus, forsøgte at få manden til at tie stille, men han råbte bare endnu højere: »Du Davids Søn, forbarm dig over mig!« 40 Jesus standsede og sagde, at man skulle føre den blinde mand hen

til ham. 41 »Hvad vil du, jeg skal gøre for dig?« spurgte Jesus. »Herre,« sagde manden, »Jeg vil gerne kunne se!« 42 »Det er sket!« svarede Jesus. »Din tro har reddet2 dig!« 43 Straks kunne manden se, og han begyndte at lovprise Gud og fulgte derefter med Jesus. Alle de omkringstående brød også ud i lovprisning.

Kap 19

Zakæus kommer til tro på Jesus

1 Jesus og hans følge gik derefter ind i Jeriko. 2 Her boede en rig mand ved navn Zakæus, som var en højtstående skatteopkræver for den romerske besættelsesmagt. 3 Han var ivrig efter at få et glimt af Jesus, men han var ikke ret høj og kunne ikke se noget for de mange mennesker. 4 Derfor løb han i forvejen og klatrede op i et morbærfigentræ et sted, hvor Jesus helt sikkert ville komme forbi. 5 Da Jesus nåede frem til træet, kiggede han op og sagde: »Skynd dig at komme ned, Zakæus! Gud vil, at jeg skal besøge dig i dag.« 6 Zakæus klatrede ned i en fart og inviterede glad Jesus med sig hjem til spisning, 7 mens folk forarget mumlede: »Enhver ved da, at den mand er en stor synder, og nu går Jesus med ham hjem!« 8 Under måltidet rejste Zakæus sig og sagde til Jesus: »Herre, jeg vil give halvdelen af, hvad jeg ejer, til de fattige, og hvis jeg har presset penge af nogen, så vil jeg give det firedobbelt tilbage.« 9 Da udbrød Jesus: »I dag er frelsen kommet til dette hjem, for denne mand har vist den samme tro som Abraham.1 10 Menneskesønnen er jo netop kommet for at opsøge og frelse de fortabte.«

Om betroede midler og dommen for ulydighed - Matt.25,14-30

11 Mens folk sad og lyttede, fortalte Jesus følgende historie, fordi han var så tæt på Jerusalem, og fordi mange ventede, at Gud snart ville oprette sit rige synligt på jorden: 12 »Der var en mand af kongelig slægt, som var nødt til at rejse til et fjernt land for at få sin kongeværdighed bekræftet. Derefter ville han så vende tilbage som konge. 13 Inden han rejste, tilkaldte han ti af sine tjenere, betroede dem hver en sum penge og sagde: >Se, hvad I kan få ud af pengene, mens jeg er væk.< 14 Men en del af landets borgere hadede ham og sendte en delegation af sted med følgende erklæring: >Vi ønsker ikke, at den mand skal regere over os.< 15 Manden blev alligevel indsat som konge, og da han vendte tilbage, sendte han bud efter de tjenere, som han havde betroet sine penge. Han ville se, hvad hver enkelt havde fået ud af dem. 16 Den første kunne aflægge rapport om et vældigt udbytte - ti gange så meget, som han havde fået. 17 >Godt,< sagde kongen. >Du er en god og pålidelig tjener. Du har trofast forvaltet den smule, du fik. Derfor giver jeg dig ansvar for ti byer.< 18 Den næste fremlagde også et godt udbytte - fem gange den oprindelige sum. 19 >Godt,< sagde hans herre. >Du får ansvaret for fem byer.< 20 Den tredje mand afleverede følgende rapport: >Her har du dine penge. Jeg har haft dem liggende godt gemt i et tørklæde. 21 Jeg var nemlig bange for dig og turde ikke løbe nogen risiko. Jeg ved jo, at du er en streng herre. Du indkasserer udbyttet fra andres arbejde, og du høster, hvad du ikke selv har sået.< 22 Kongen blev vred og sagde: >Du er en doven og dårlig arbejder! Jeg vil dømme dig ud fra dine egne ord: Du siger, jeg er en streng herre, og at jeg indkasserer udbyttet fra andres arbejde. 23 Hvorfor satte du så ikke mine penge i banken? Så havde jeg i det mindste fået renter af dem.< 24 Derpå vendte kongen sig til de mænd, der stod omkring ham. >Tag pengene fra ham,< sagde han, >og giv dem til ham, der har fået det største udbytte.< 25 >Jamen, herre,< indvendte de, >han har da rigeligt allerede!< 26 Kongen svarede: >Det siger jeg jer: Alle, der gør brug af det, de har fået betroet, vil få mere, men de, der ikke gør brug af det, de fik betroet, vil miste det, de fik. 27 Lad nu mine fjender, dem, der ikke ville anerkende mig som konge, blive ført ind og henrettet for mine øjne.«<

Messias' indtog i Jerusalem - Matt.21,1-11; Mark.11,1-10; Joh.12,12-19

28 Efter opholdet hos Zakæus fortsatte Jesus og hans følge vandringen op mod Jerusalem. 29 Da de var i nærheden af landsbyerne Betfage og Betania ved det bjerg, som hedder Olivenbjerget, kaldte han på to af sine disciple og sagde til dem: 30 »Gå hen til den landsby, I ser foran jer. Når I kommer derhen, vil I finde et æselføl, som endnu ikke har været brugt som ridedyr. Det står bundet, men I skal løse det og bringe det herhen. 31 Hvis nogen spørger jer, hvorfor I gør det, skal I bare sige: »Herren har brug for det.«< 32 De gik så derhen og fandt æselføllet, nøjagtigt som Jesus havde sagt. 33 Da de var ved at løse føllet, kom ejerne. »Hvorfor løser I føllet?« råbte de. 34 »Herren har brug for det,« svarede disciplene. 35 Så fik de lov at tage føllet, og de førte det til Jesus. De lagde deres kapper over ryggen på det og hjalp ham op. 36 Mens de gik af sted, bredte folk deres kapper ud på vejen foran Jesus, 37 og da de nærmede sig det sted, hvor vejen begynder at gå ned ad Olivenbjerget mod Jerusalem, begyndte hele følget af disciple at råbe højt af glæde og lovprise Gud for alle de undere, de havde set ham gøre. 38 De råbte: »Velsignet være den Konge, som kommer i Herrens navn! Fred fra Himlen, og herlighed fra det Højeste!« 39 Men nogle farisæere i folkemængden sagde til Jesus: »Mester, sig dog til dine disciple, at de ikke må sige sådan noget!« 40 Jesus svarede: »Hvis de tier, vil stenene råbe!«

Jesus græder over Jerusalems vantro

41 Jesus var nu så tæt på Jerusalem, at han kunne se ud over hele byen. Da brast han i gråd og sagde: 42 »Gid du i dag kunne forstå, hvad der fører til fred. Men det er skjult for dine øjne. 43 Det varer ikke så længe, før dine fjender vil samle sig mod dig. De vil bygge en vold op omkring dig, omringe dig og presse imod dig fra alle sider. 44 De vil jævne dig med jorden og knuse dine indbyggere, fordi du ikke greb chancen, da Gud kom til dig!«

Den sidste tempeludrensning - Matt.21,12-17; Mark.11,15-19

45 Senere gik Jesus ind på tempelpladsen og begyndte at jage de handlende ud. 46 Han råbte til dem: »Skriften siger: »Mit hus skal være et bønnens hus,«² men I har gjort det til »et tilholdssted for røvere.«³ 47 Hver dag underviste Jesus i templet, men ypperstepræsterne, de skriftlærde og de øvrige jødiske ledere spekulerede på, hvordan de kunne få ham slået ihjel. 48 Dog kunne de ikke finde nogen anledning til det, for folk stimlede sammen om ham og slugte hvert ord, han sagde.

Kap 20

De jødiske lederes uærlighed - Matt.21,23-27; Mark.11,27-33

1 En dag, mens Jesus stod på tempelpladsen og underviste folk og fortalte om Guds rige, kom ypperstepræsterne og de skriftlærde sammen med nogle af de andre jødiske ledere hen og konfronterede ham. 2 »Fortæl os, hvem der har givet dig lov til at gøre det, du gør her i templet?« forlangte de. 3 »Lad mig først stille jer et spørgsmål,« svarede Jesus. 4 »Sig mig: Var Johannes Døber udsendt af Gud, eller var han ikke?« 5 De begyndte at drøftede det indbyrdes: »Hvis vi siger, at Johannes var sendt af Gud, så vil han spørge, hvorfor vi ikke troede på ham. 6 Og siger vi, at han ikke var sendt af Gud, så vil folket stene os, for de tror jo alle sammen, at Johannes var en profet.« 7 Derfor svarede de: »Det ved vi ikke.« 8 »Så vil jeg heller ikke fortælle jer, hvem der har givet mig lov til at gøre, hvad jeg gør her!« sagde Jesus.

Jesus afslører de jødiske lederes ondskab - Matt.21,33-46; Mark.12,1-12

9 Jesus fortalte nu folkeskaren følgende historie: »Der var en mand, som ville dyrke vindruer på sin mark. Han tilplantede marken og lejede den så ud til nogle forpagtere. Derefter rejste han til udlandet, hvor han slog sig ned i længere tid. 10 Ved høsttid sendte han en af sine folk af sted for at få udleveret den del af druehøsten, der tilfaldt ham. Men forpagterne overfaldt ham og sendte ham tomhændet tilbage. 11 Derefter sendte ejeren en anden af sine folk af sted, men det samme gentog sig. Han blev slået og hånet og sendt bort uden at få noget. 12 En tredje blev sendt af sted, men med samme resultat. De slog ham til blods og jog ham bort. 13 Så sagde ejeren til sig selv: »Hvad skal jeg gøre? Jo, nu ved jeg det: Jeg vil sende min elskede søn. Ham må de da have respekt for!« 14 Da forpagterne så sønnen, diskuterede de, hvad de nu skulle gøre. »Det er ham, der skal arve det hele. Lad os gøre det af med ham, så vi kan få arven,« blev de enige om. 15 Derpå trak de ham uden for vingården og slog ham ihjel.« »Hvad mon vingårdens ejer vil gøre ved dem?« spurgte Jesus. 16 »Han vil komme og gøre det af med de onde forpagtere og leje sin vinmark bort til andre.« Da de omkringstående hørte det, råbte de: »Gid det aldrig må ske!« 17 Jesus så på dem og fortsatte: »Jamen, hvad betyder det så, når der står i Skriften: »Den sten, bygmestrene kasserede, blev selve hjørnestenen.« 18 Enhver, der snubler over den sten, vil slå sig fordærvet; men den, som stenen falder på, bliver knust!« 19 Derefter ville de skriftlærde og ypperstepræsterne gerne have arresteret Jesus med det samme, for de var godt klar over, at det var dem, han hentydede til. Men samtidig var de bange for, at der skulle blive uroligheder.

De jødiske ledere søger at fange Jesus i ord - Matt.22,15-22; Mark.12,13-17

20 De jødiske ledere holdt derefter skarpt øje med Jesus, og de sendte spioner ud, som skulle foregive at være gudfrygtige mennesker, der stillede ærlige spørgsmål. Men hensigten var at få ham til at sige noget, som de kunne anklage ham for overfor de romerske myndigheder. 21 Nogle af dem stillede Jesus følgende spørgsmål: »Mester, vi ved, at du taler og underviser om, hvad der er Guds vilje, og du snakker ikke folk efter munden. 22 Sig os derfor: Skal vi betale skat til den romerske kejser eller ej?« 23 Men Jesus gennemskuede deres snedighed: 24 »Vis mig en mønt!« sagde han. »Hvem er der billede af på mønten? Hvad er det for et navn, der er indridset i den?« »Det er kejserens navn og billede,« svarede de. 25 »Godt,« sagde Jesus, »så giv kejseren det, der er hans, og giv Gud det, der er hans!« 26 Det svar havde de ikke ventet. Det lykkedes dem altså ikke at få Jesus til at gå i en fælde, mens der var vidner på det. Og så tav de.

Saddukæernes spørgsmål om genopstandelsen fra de døde - Matt.22,23-33; Mark.12,18-27

27 Derefter kom der nogle saddukæere, som jo påstår, at ingen kan genopstå fra de døde. 28 De stillede Jesus følgende spørgsmål: »Mester! Moses gav os jo den forordning, at hvis en mand dør barnløs, skal hans bror gifte sig med enken, så hun kan få en søn, der kan føre den dødes slægt videre. 29 Nu var der syv brødre, og den ældste giftede sig, men døde barnløs. 30 Den næstældste bror giftede sig så med enken, men også han døde barnløs. Derefter giftede den tredje sig med hende. 31 Sådan gik det videre, indtil alle syv havde været gift med hende uden at efterlade sig børn. 32 Til sidst døde også konen. 33 Hvem af brødrene skal så være hendes mand, når de genopstår fra de døde? De har jo alle syv været gift med hende.« 34 Jesus svarede: »Ægteskab i jordisk forstand hører denne verden til, 35-36 men i den kommende verden får menneskene et liv, der ligner englenes. De gifter sig ikke, og der er ingen, der dør. De, som er værdige til at få del i genopstandelsen fra de døde, vil få et helt nyt liv som Guds børn. 37 Men at de døde genopstår, det kan man se fra det afsnit i Skriften, hvor der står om

Moses og den brændende tornebusk. Her omtales Gud som Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud. 38 Men Gud er ikke de dødes Gud. Han er Gud for dem, der lever. Derfor lever disse forfædre for Guds ansigt.« 39 »Godt svaret, mester!« udbrød nogle af de skriftlærde, 40 og ingen vovede sig frem med flere spørgsmål.

Kap 21

Forskellen mellem at give og at ofre - Mark.12,41-44

1 Mens Jesus sad i templets forgård og underviste, lagde han mærke til en del rige mennesker, der lagde deres gaver i templets indsamlingsbøsse. 2 En fattig enke kom også forbi og lod to småmønter falde i. 3 Da sagde Jesus til disciplene: »Så I den fattige enke dér? Det siger jeg jer: Hun gav mere end alle de andre. 4 De gav af deres overflod, men hun gav simpelthen alt, hvad hun ejede og havde!«

Hvad skal der ske i fremtiden? - Matt.24,1-3; Mark.13,1-4

5 Nogle af disciplene begyndte at tale om templet, om dets smukke sten og de gaver, som folk havde skænket til bygningen. 6 Da sagde Jesus: »Den tid kommer, hvor alt det, som I her beundrer, bliver jævnet med jorden.« 7 »Mester, hvornår vil det ske?« spurgte de. »Får vi et varsel om det, før det sker?«

Jesus advarer om krige, katastrofer og forfølgelser - Matt.24,4-14; Mark.13,5-13

8 Jesus svarede: »Pas på, at I ikke bliver vildledt, for mange vil komme og påstå, at de er Messias, og andre vil sige, at nu er tiden inde. Lyt ikke til dem! 9 Og når I hører om krig og oprør, så lad jer ikke skræmme. Den slags er uundgåeligt, men afslutningen kommer ikke lige med det samme. 10 Folk og nationer vil bekrige hinanden, 11 og der vil komme store jordskælv og epidemier og hungersnød det ene sted efter det andet. Der vil ske forfærdelige ting og store tegn på himlen. 12 Men før alt det sker, vil I blive forfulgt og taget til fange. I vil blive slæbt for retten og kastet i fængsel, og I vil blive stillet for både konger og guvernører, fordi I tjener mig. 13 Det vil give jer anledning til at fortælle dem budskabet om mig. 14 Og husk, at I ikke skal bekymre jer om, hvordan I skal forsvare jer, 15 for jeg vil selv give jer inspiration til det, I skal sige, og jeg vil give jer visdomsord, som ingen af jeres anklagere vil kunne argumentere imod. 16 Selv dem, der står jer nærmest - forældre, søskende, slægtninge og venner - vil forråde og udlevere jer, og nogle af jer vil blive slået ihjel. 17 Ja, I vil blive hadet af mange, fordi I hører mig til. 18 Men i virkeligheden kan de slet ikke skade jer. 19 Hvis I holder ud indtil det sidste, skal I få det evige liv.

Jerusalems ødelæggelse og straffen over de vantro jøder - Matt.24,15-24; Mark.13,14-20

20 Når I ser fremmede soldater omringe Jerusalem, da ved I, at byen står foran sin ødelæggelse. 21 De, der er i Judæa, skal flygte op i bjergene. De, der opholder sig inde i Jerusalem, skal skynde sig ud, og de, der er udenfor, skal ikke prøve på at komme ind. 22 Da vil retfærdigheden ske fyldest, og den straf, som profeterne har advaret om, vil blive til virkelighed. 23 Ve de kvinder, der på det tidspunkt er gravide, og ve de mødre, der har små børn, som skal ammes, for der vil komme stor elendighed over landet, og Guds straf vil ramme folket. 24 Nogle vil blive dræbt i kampen, og andre vil blive ført bort til fremmede lande som fanger. Jerusalem vil blive trampet ned af fremmede folkeslag, indtil den fastsatte periode er udløbet.

Tegnene på, at Jesus snart kommer igen - Matt.24,29-31; Mark.13,24-27

25 Der vil komme varsler på himmelhvælvingen, både ved solen, månen og stjernerne, og i hele verden vil folkeslagene blive grebet af angst og stå rådvilde på grund af mægtige bølger og den brusende brænding. 26 Folk vil besvime af rædsel, når de ser, hvad der er ved at ske med jorden, for himlens kræfter vil komme ud af balance. 27 Da vil de se Menneskesønnen komme til syne i en sky med kraft og megen herlighed. 28 Når alt det her begynder at ske, så ret ryggen og løft hovedet, for befrielsens time nærmer sig.«

Tidspunktet, hvor Jesus kommer igen - Matt.24,32-36; Mark.13,28-32

29 Jesus fortsatte med følgende billede: »Se på figentræet og alle de andre træer. 30 Når I ser træerne springe ud, ved I, at sommeren er på vej. 31 På samme måde kan I også vide, at Gud snart vil oprette sit Rige, når alt det, jeg her har beskrevet, begynder at ske. 32 Det siger jeg jer: Mit udvalgte folk skal ikke forgå, selv om alt det her vil ske. 33 Himlen og jorden skal forgå, men mine ord skal aldrig forgå.

Vær altid parat - Matt.24,37-44; Mark.13,33-37

34 Pas på, at I ikke bliver opslugt af fester, drikkeri og dagliglivets bekymringer, så det kommer fuldstændig bag på jer, når det endelig sker. 35 Det vil komme til at berøre alle mennesker på hele jorden. 36 Vær altid på vagt og bed om, at I ikke bliver løbet over ende af alt det, der skal ske, men at I kan stå frem foran Menneskesønnen med frimodighed.«

Kap 22

De jødiske ledere søger en anledning til at få Jesus ryddet af vejen - Matt.26,1-5; Mark.14,1-2

1 Tiden for påskefesten nærmede sig. 2 Ypperstepræsterne og de skriftlærde drøftede, hvordan de kunne få Jesus slået ihjel, uden at der blev uroligheder.

Judas beslutter at forråde Jesus - Matt.26,14-16; Mark.14,10-11

3 Da fór Djævelen i Judas Iskariot, som var en af de tolv disciple. 4 Han opsøgte ypperstepræsterne og lederne af det vagtmandskab, der hørte til templet, og han forklarede dem, hvordan han kunne forråde Jesus til dem. 5 Det var de glade for at høre, og de lovede ham en vis sum penge. 6 Judas accepterede, og fra det øjeblik ventede han på en gunstig anledning, hvor Jesus ikke var omgivet af en masse mennesker.

Forberedelsen til påskemåltidet - Matt.26,17-19; Mark.14,12-16

7 Så kom den første dag under påskefesten, hvor påskelammet skulle slagtes. 8 Jesus kaldte på Peter og Johannes. »Gå ind til byen og gør klar til, at vi sammen kan fejre påskemåltidet,« sagde han. 9 »Hvor vil du have, at vi skal gå hen og gøre det klart?« spurgte de. 10 »Når I kommer ind i byen, vil I møde en mand, der bærer på en vandkrukke. Følg efter ham til det hus, hvor han går ind, 11 og sig til husets ejer: »Mesteren spørger: Hvor er det rum, hvor jeg kan spise påskemåltidet sammen med mine disciple?« 12 Så vil han føre jer op ovenpå til et stort rum, hvor der er gjort klar med borde og hynder på gulvet. Der skal I gøre måltidet parat.« 13 Da de kom ind i byen, fandt de det hele, sådan som Jesus havde sagt, og de gjorde alt klar til påskemåltidet.

Påskemåltidet påbegyndes

14 Da tiden var inde, gik Jesus derhen sammen med apostlene, og de lagde sig omkring bordet for at begynde måltidet.² 15 Jesus sagde til dem: »Af hele mit hjerte har jeg længtes efter at spise dette påskemåltid sammen med jer, før jeg skal lide, 16 for jeg siger jer: Det er det sidste påskemåltid, jeg tager del i, indtil der bliver den fuldkomne påske i Guds rige.« 17 Så tog han et bæger med vin, takkede Gud og sagde: »Tag denne vin og del den imellem jer, 18 for jeg siger jer: Jeg skal ikke drikke vin igen, før Guds rige kommer.«

Jesus indstifter den nye pagt - Matt.26,26-29; Mark.14,22-25; 1. Kor.11,23-25

19 Senere tog Jesus et brød, takkede Gud, brækkede det over, gav det videre til disciplene og sagde: »Dette brød er mit legeme, som ofres for jer. Spis det til minde om mig.« 20 Efter måltidet tog han vinbægeret og sagde: »Dette bæger vin er mit blod, som udgydes for jer. Det besegler den nye pagt.«

Jesus forudsiger Judas' forræderi - Matt.26,21-24; Mark.14,18-21; Joh.13,21-25

21 Jesus fortsatte: »Men en af jer, som spiser sammen med mig, vil forråde mig. 22 Menneskesønnen skal dø, sådan som Gud har bestemt det. Men ve det menneske, som forråder mig!« 23 Straks begyndte disciplene at diskutere hvem af dem, der kunne finde på at gøre sådan noget.

Lederskab i Guds rige - Matt.20,25-28; 19,28; Mark.10,42-45

24 Disciplene diskuterede også hvem af dem, der var bedst egnet som leder. 25 Da sagde Jesus til dem: »Denne verdens magthavere hundser med dem, de har under sig, og selv en diktator ynder at kalde sig folkets velgører. 26 Sådan skal I ikke opføre jer. De, der er ledere iblandt jer, skal være villige til at tjene dem, de er ledere for. De, som har højest rang iblandt jer, skal stå på lige fod med dem, som har den laveste rang. 27 Ude i verden er det sådan, at den, der bliver beværtet, er større end den, som tjener ved bordet. Men jeg er iblandt jer som den, der tjener. 28 I har trofast stået sammen med mig i mine prøvelser. 29 Med den autoritet, som min Far har givet mig, lover jeg jer nu, 30 at I skal få lov til at sidde til bords i mit rige, ja, I skal få lov til at sidde på troner og regere over Israels tolv stammer.«

Jesus forudsiger, at Peter vil tage afstand fra ham - Matt.26,33-35; Mark.14,29-31; Joh.13,36-38

31 Jesus henvendte sig nu til Simon Peter: »Simon, Satan vil friste jer til fald, 32 men jeg har bedt om, at du ikke skal miste troen. Når du senere hen angrer og omvender dig, da styrk de andre disciple.« 33 »Herre,« svarede Peter, »for dig er jeg villig til at gå i fængsel, ja, til at dø, om det skal være.« 34 »Det siger jeg dig, Peter, inden natten er forbi, og hanen galer, har du tre gange nægtet at kendes ved mig.«

Hårde tider forude

35 Derefter spurgte Jesus disciplene: »Da jeg sendte jer ud uden pung eller taske eller ekstra sandaler, kom I da til at mangle noget?« »Nej,« svarede de. 36 »Men nu skal den, som har penge, tage dem med. Den, som har en taske, skal tage den med, og den, som ikke har et sværd, skal sælge sin kappe og købe et. 37 Det skriftsted, der siger: >Han blev regnet som en synder,<³ vil snart gå i opfyldelse, for alle de profetier, der er skrevet om mig, skal opfyldes.« 38 »Se, Herre! Vi har to sværd!« »Nok om det,« svarede Jesus.

Jesus kæmper i bøn i Getsemane - Matt.26,36-46; Mark.14,32-42

39 Sammen med disciplene gik Jesus nu som så ofte før ud til Olivenbjerget. 40 Der sagde han til dem: »Bed Gud om hjælp til ikke at bukke under for fristelsen.« 41 Så gik han så langt som et stenkast fra dem, knælede ned og bad: 42 »Far, hvis du er villig til det, så tag det her lidelsens bæger fra mig. Men din vilje ske, ikke min!« 43 Da viste en engel fra Himlen sig for ham og styrkede ham. 44 Han var i en sådan dødsangst, at hans sved faldt som bloddråber på jorden, mens han bad mere og mere indtrængende. 45 Da han rejste sig og gik hen til disciplene, var de faldet i søvn af træthed og fortvivlelse. 46 »Hvordan kan I sove?« sagde han. »Rejs jer op og bed, så I ikke bukker under for fristelsen.«

Jesus pågribes og afslår at forsvare sig - Matt.26,47-56; Mark.14,43-49; Joh.18,3-11

47 Allerede mens Jesus talte, nærmede en flok mænd sig med Judas, en af de tolv disciple, i spidsen. Han gik lige hen til Jesus og hilste ham med et kys på kinden. 48 »Judas, forråder du Menneskesønnen med et kys?« sagde Jesus. 49 Da de andre disciple blev klar over, hvad der var ved at ske, råbte de: »Skal vi slå til, Herre?« 50 Uden at vente på svar langede en af dem ud efter ypperstepræstens tjener med sit sværd og huggede hans højre øre af. 51 »Nej, lad dem blot gå så vidt!« svarede Jesus, og så rørte han ved mandens øre og helbredte ham. 52 Derefter henvendte han sig til dem, der var kommet for at arrestere ham: ypperstepræsterne, officererne blandt vagtmandskabet og de øvrige jødiske ledere, som var fulgt med. »Jeg må være en farlig forbryder, siden I kommer med sværd og knipler for at arrestere mig! 53 Hvorfor pågreb I mig ikke i templet? Jeg var der jo hver eneste dag. Men nu er det jeres time, og mørket har magten.«

Jesus føres bort, og Peter nægter at kendes ved ham - Matt.26,57-58.69-75; Mark.14,53-54.66-72, Joh.18,12-18.25-27

54 Så greb de Jesus og førte ham til ypperstepræstens hus. Peter fulgte efter, men på sikker afstand. 55 Vagtmandskabet havde tændt bål midt i gården, og Peter slog sig ned blandt dem, der sad rundt om det. 56 En tjenestepige lagde mærke til ham i skæret fra ilden og stirrede på ham. Så udbrød hun: »Han dér var også sammen med Jesus!« 57 »Kvinde, jeg kender overhovedet ikke den mand,« forsikrede Peter. 58 Lidt efter var der en anden, som fik øje på Peter: »Du er også en af dem!« råbte han. »Vel er jeg ej, mand!« råbte Peter tilbage. 59 En times tid senere var der en, der forsikrede: »Han dér er bestemt en af Jesu disciple. I kan jo selv høre, at han er fra Galilæa!« 60 Men Peter råbte: »Mand dog, jeg aner ikke, hvad du taler om!« Netop da var der en hane, der galede. 61 Jesus vendte sig om og så på Peter, og pludselig huskede han, hvad Jesus havde sagt: »Inden hanen galer i nat, har du tre gange nægtet at kendes ved mig.« 62 Da gik Peter udenfor og brast i en fortvivlet gråd.

Jesus bliver hånet af vagterne - Matt.26,67-68; Mark.14,65

63 Vagterne, der stod omkring Jesus, slog og hånede ham. 64 De gav ham bind for øjnene, og efter hvert slag råbte de: »Hvem var det, der slog dig, profet?« 65 Også på mange andre måder hånede de ham.

Jesus i forhør hos de jødiske ledere - Matt.26,59-66; Mark.14,55-64; Joh.18,19-24

66 Det var nu ved at blive lyst, og det jødiske råd var samlet, både ypperstepræsterne, de skriftlærde og alle de øvrige ledere. Jesus blev ført frem for rådet, 67 og man tog ham i forhør: »Er du Messias, så sig os det lige ud.« »I tror jo ikke på, hvad jeg siger,« svarede Jesus. 68 »Og I plejer heller ikke at svare, når jeg spørger jer om noget. 69 Men snart skal Menneskesønnen tage plads ved den almægtige Guds højre side.« 70 Straks råbte de i munden på hinanden: »Så

er du altså Guds Søn?» Jesus svarede: »I siger det selv. Ja, jeg er!« 71 »Så er der ikke brug for flere vidner!« lød det rundt omkring. »Nu har han selv indrømmet det.

Kap 23

Dommen afsiges, og Jesus føres til Pilatus - Matt.27,1-2.11-14; Mark.15,1-5; Joh.18,28-38

1 Så var mødet forbi, og hele forsamlingen brød op og førte Jesus til den romerske guvernør, Pilatus. 2 Her kom de frem med følgende anklage: »Manden her vildleder vores folk. Han siger, at man ikke skal betale skat til kejseren, og han påstår, at han er Messias, det vil sige en konge.« 3 Pilatus spurgte ham: »Er du jødernes konge?» »Det kan man godt sige,« svarede Jesus. 4 Efter forhøret sagde Pilatus til ypperstepræsterne og mængden, der var stimlet sammen: »Jeg finder intet grundlag for en anklage mod ham.« 5 Men de forstærkede blot deres anklager: »Han voldet uro i hele vores land med sin undervisning, både i Galilæa, hvor han begyndte, og nu også her i Jerusalem!«

Jesus for Herodes

6 Da Pilatus hørte, at Jesus var fra Galilæa, 7 sendte han ham til Herodes, som netop i de dage opholdt sig i Jerusalem. Herodes var nemlig regent over Galilæa. 8 Herodes blev begejstret over at få lejlighed til at se Jesus, for han havde hørt meget om ham, og han håbede at kunne få ham til at gøre et mirakel. 9 Han stillede ham derfor en række spørgsmål, men Jesus svarede ikke. 10 Ypperstepræsterne og de skriftlærde stod ved siden af og fortsatte med deres voldsomme anklager. 11 Så gav Herodes og hans soldater sig til at håne Jesus og gøre nar af ham. De kastede en farvestrålende kappe over ham og sendte ham tilbage til Pilatus. 12 Den dag lagde Herodes og Pilatus deres gamle fjendskab bag sig.

Pilatus bliver presset til at lade Jesus korsfæste - Matt.27,15-26; Mark.15,6-15; Joh.18,39-19,16

13 Pilatus sammenkaldte nu ypperstepræsterne og de øvrige jødiske ledere. 14 »I har ført den mand herhen til mig og anklaget ham for at vildlede det jødiske folk,« sagde han. »Jeg har forhørt ham, mens I hørte på det, men jeg har ikke fundet ham skyldig i noget at det, I anklager ham for. 15 Det har Herodes heller ikke, for han har sendt ham her tilbage. Manden har ikke foretaget sig noget, som han kan dømmes til døden for. 16-17 Derfor vil jeg give ham en advarsel ved at lade ham piske og derefter løslade ham.« 18 Men da lød der en råben fra folkehoben: »Henret ham, og lad os få Barabbas fri!« 19 (Barabbas sad fængslet for drab, og fordi han havde startet et oprør i Jerusalem). 20 Pilatus ville helst sætte Jesus fri, så han prøvede endnu en gang at tale dem til fornuft, 21 men hoben råbte i kor: »Korsfæst ham, korsfæst ham!« 22 For tredje gang råbte Pilatus til dem: »Hvorfor? Hvad ondt har han gjort? Jeg finder ingen grund til, at han skal dø. Jeg vil lade ham piske, og så vil jeg løslade ham!« 23 Men folk råbte højere og højere, at Jesus skulle korsfæstes, og til sidst gav Pilatus efter for deres krav. 24 Han dømte Jesus til døden, som de forlangte. 25 Derefter befalede han, at Barabbas skulle løslades, som de havde bedt om. Jesus blev derpå udleveret til at lide den straf, som folket havde ønsket.

Jesus bliver korsfæstet og derefter hånet af de jødiske ledere - Matt.27,32-44; Mark.15,21-32; Joh.19,17-27

26 Da de romerske soldater trak af sted med Jesus for at korsfæste ham uden for byen, mødte de en mand, som var på vej ind i byen. Han hed Simon og var fra Kyrene. Ham tvang de til at

gå bagefter Jesus og bære korset for ham. 27 En stor flok mennesker fulgte med, deriblandt mange grædende kvinder. 28 Jesus vendte sig til dem og sagde: »Jerusalems døtre, græd ikke over mig, men over jer selv og jeres børn. 29 For snart vil man sige: >Lykkelige er de kvinder, som er barnløse.< 30 Og man vil sige til bjergene: >Styrt ned over os!< og til højene: >Skjul os!< 31 For når man gør sådan med det levende træ, hvad vil der så ikke ske med det visne?« 32 To andre mænd, som begge var forbrydere, blev også ført ud for at blive henrettet sammen med Jesus. 33 Da de kom til det sted, som kaldes »Hovedskalsstedet«, korsfæstede soldaterne Jesus sammen med de to forbrydere, den ene til højre for Jesus, den anden til venstre. 34 Men Jesus bad: »Far, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.« Soldaterne kastede lod om hans tøj og delte det imellem sig. 35 Folkeskaren stod og så til, mens de jødiske ledere hånede ham og sagde: »Andre har han >frelst<! Hvis han virkelig var Messias, Guds udvalgte Frelser, så burde han tage og frelse sig selv!« 36 Soldaterne hånede ham også. De rakte billig vin op til ham og råbte: 37 »Hvis du er jødernes konge, så frels dig selv!« 38 Der var nemlig sømmet et skilt fast på korset over ham. »Det er jødernes konge« stod der på græsk, latin og hebraisk. 39 Selv den ene af forbryderne, som hang ved siden af ham, gjorde nar: »Er du ikke Messias? Så red dig selv og os!« 40 Men den anden forbryder irettesatte den første: »Frygter du slet ikke Gud, nu du skal dø? 41 Vi får den straf, vi fortjener, men han har ikke gjort noget forkert.« 42 Så sagde han: »Jesus, husk på mig, når du kommer til dit rige.« 43 Jesus svarede: »Det siger jeg dig: I dag skal du komme med mig til Paradiset.« 3

Jesus dør - Matt.27,45-56; Mark.15,33-41; Joh.19,28-30

44 Ved tolvtiden forsvandt solens lys, og der blev mørkt over hele landet indtil klokken tre. 45 Pludselig blev det kraftige forhæng udenfor indgangen til det allerhelligste rum i templet flænget ned midt igennem. 46 Samtidig råbte Jesus, så højt han kunne: »Far, jeg betror dig min ånd!« 4 Med de ord udåndede han. 47 Da den romerske officer så alt, hvad der skete, lovpriste han Gud og udbrød: »Den mand var i virkeligheden uskyldig!« 48 De mange mennesker, som var fulgt med derud for at overvære korsfæstelsen, blev forfærdede over det, de så. De slog sig fortvivlet for brystet, og langsomt begyndte de at gå hjemad. 49 De, der havde kendt Jesus personligt, og kvinderne, der havde fulgt med ham fra Galilæa, stod et stykke derfra og overværede det hele.

Jesus lægges i graven - Matt.27,57-61; Mark.15,42-47; Joh.19,38-42

50-52 Et af medlemmerne af Det jødiske Råd var en god og retskaffen mand, der hele tiden havde været i forventning om Messias' snarlige komme, og han var imod, at rådet havde dømt Jesus til døden. Han hed Josef og kom fra byen Arimatæa i Judæa. Han henvendte sig nu til Pilatus og bad om at få Jesu lig udleveret. 53 Det fik han lov til og tog så liget ned fra korset og svøbte det i et liglagen. Derpå anbragte han det i en klippegrav, hvor ingen endnu havde ligget. 54 Det var sent fredag eftermiddag, lige før sabbatten begyndte. 55 Da Jesu lig blev båret bort, fulgte kvinderne fra Galilæa efter, og de så den klippegrav, han blev lagt ind i. 56 Så skyndte de sig tilbage og tilberedte en begravelsessalve med aromatiske olier. Men da solen nu var gået ned, måtte de holde sig i ro sabbatten over, som den jødiske lov foreskriver.

Kap 24

Jesus genopstår - Matt.28,1-8; Mark.16,1-8; Joh.20,1

1 Meget tidligt søndag morgen tog kvinderne deres aromatiske salve med ud til graven. 2 Her så de, at den store sten, der havde spærret for indgangen, var rullet til side. 3 De gik indenfor -

men Herren Jesu lig var der ikke. 4 De vidste ikke, hvad de skulle tro, men pludselig stod to mænd foran dem, klædt i blændende hvide klæder. 5 Kvinderne blev skrækslagne og så ned i jorden. »Hvorfor søger I efter den levende blandt de døde?« spurgte mændene. 6 »Han er ikke her. Han er stået op fra de døde! Husk, hvad han sagde til jer, allerede mens I var i Galilæa, 7 nemlig at Menneskesønnen skulle forrådes og udleveres til onde mennesker, som ville korsfæste ham. Men på den tredje dag ville han genopstå!« 8 Nu huskede de, hvad Jesus havde sagt, 9 og de skyndte sig ind i byen for at fortælle det til de elleve disciple og alle de andre. 10 Det var Maria Magdalene, Johanna og Maria, Jakobs mor, der sammen med de andre kvinder fortalte det til apostlene, 11 som dog havde svært ved at tage dem alvorligt. De troede i hvert fald ikke på dem. 12 Men Peter løb alligevel ud til graven for at se nærmere efter. Da han kom derud, bøjede han sig ned og kiggede ind gennem den lave åbning. Der var ikke andet at se end de efterladte ligklæder. Så gik han hjem, mens han undrede sig over, hvad der mon var sket.

Jesus viser sig for to disciple på vej til Emmaus - Mark.16,12-13

13 Samme dag var to disciple på vej til landsbyen Emmaus, der ligger elleve kilometer¹ fra Jerusalem. 14 Mens de gik og snakkede med hinanden om alt det, der var sket, 15 kom Jesus selv og fulgtes med dem. 16 Men de genkendte ham ikke. 17 »Hvad er det, I er så optaget af?« spurgte han. De standsede og så bedrøvet på ham. 18 Den ene, som hed Kleofas, svarede: »Du må være den eneste i Jerusalem, der ikke ved, hvad der lige er sket.« 19 »Hvad er der sket?« »Det med Jesus fra Nazaret. Han var en profet, som talte med stor visdom og gjorde mange mirakler. Gud var med ham, og folk var begejstrede for ham. 20 Men ypperstepræsterne og vores ledere arresterede ham og udleverede ham til romerne for at han kunne blive dømt til døden. Og så blev han korsfæstet. 21 Vi havde ellers håbet, at det var ham, der var Messias, og at han ville befri Israel.« »Men der er sket mere endnu,« fortsatte Kleofas. »I dag er det nemlig den tredje dag regnet fra den dag, han blev korsfæstet, 22 og nogle af de kvinder, som hører med blandt disciplene, gik tidligt i morges ud til graven, og de har gjort os endnu mere forvirrede. 23 De kom nemlig tilbage og sagde, at hans lig ikke var i graven. De fortalte også, at de havde haft et syn af engle, som sagde, at han lever. 24 Så løb nogle af de andre disciple derud, og de fandt det sådan, som kvinderne havde fortalt. De kunne heller ikke finde Jesu lig!« 25 »Hvor er i tungnemme!« udbrød Jesus. »Hvorfor har I så svært ved at tro på, hvad profeterne har forudsagt? 26 At Messias skulle lide og dø før han gik ind til sin herlighed, er jo netop Guds plan.« 27 Derpå citerede Jesus stykke efter stykke fra Skrifterne, lige fra Første Mosebog og gennem alle de profetiske bøger, og han forklarede de mange profetiske ord, der handlede om ham. 28 De var nu nået frem til Emmaus, og Jesus ville gå videre, 29 men de bad ham indtrængende om at blive natten over hos dem, for det var allerede sent på eftermiddagen. Han gik derfor med dem hjem. 30 Da de skulle til at spise, tog Jesus brødet, takkede Gud, brækkede det i stykker og gav dem det. 31 Da var det, som om deres øjne åbnedes, og nu kunne de genkende ham. Men i samme øjeblik blev han usynlig for dem. 32 »Var det ikke, som om vores hjerter brændte, mens han gik på vejen og forklarede Skrifterne for os?« sagde de til hinanden. 33 Uden at spille et øjeblik brød de op og begav sig på vej tilbage til Jerusalem. Der fandt de både de elleve apostle og de øvrige disciple forsamlede, 34 og de blev modtaget med ordene: »Herren er virkelig genopstået! Simon har set ham!« 35 De to fortalte nu, hvad de havde oplevet på vejen, og hvordan de havde genkendt Jesus, da han brækkede brødet i stykker.

Jesus viser sig for inderkredsen af disciple - Mark.16,14; Joh.20,24-30

36 Mens de snakkede om, hvad der var sket, stod Jesus pludselig midt iblandt dem og sagde: »Fred være med jer!« 37 De blev alle forskrækkede og troede, de så et genfærd. 38 »Hvorfor er

I så bange?» spurgte Jesus. »Og hvorfor tvivler I? 39 Se på mine hænder! Se på mine fødder! Kan I ikke se, at det er mig? Her, føl på mig! I kan jo se, at jeg har en krop, og det har et genfærd ikke.« 40 Samtidig rakte han hænderne frem, og han viste dem sine fødder, så de kunne se naglemærkerne. 41 Men de var stadig i tvivl og var på én gang både glade og skeptiske. Så spurgte han: »Har I noget at spise her?« 42 De rakte ham et stykke stegt fisk, 43 og han spiste det, mens de stirrede på ham. 44 »Husker I ikke, at jeg fortalte jer, at alt, hvad der står skrevet om mig i Toraen, Profetbøgerne og Salmernes Bog, måtte gå i opfyldelse?« 45 Derpå forklarede han dem betydningen af Skrifterne. 46 Han hjalp dem til at forstå, at Skrifterne havde forudsagt, at den lovede Messias, Frelseren, skulle lide meget, blive slået ihjel og genopstå fra de døde på den tredje dag. 47-48 Jesus sluttede med denne befaling: »Budskabet om omvendelse og tilgivelse ved tro på mig skal bringes til alle folkeslag. I skal fortælle om alt, hvad I har hørt og set og oplevet, og I skal begynde her i Jerusalem. 49 Jeg vil sende Helligånden til jer, sådan som min Far har lovet. Men I skal forholde jer i ro her i byen, indtil I er blevet udrustet med kraften fra Gud!«

Jesus tages op til Himlen - Mark.16,19; Ap.G.1,9-11

50 Derefter tog Jesus dem med ud af Jerusalem og hen i nærheden af Betania. Han løftede hænderne og velsignede dem. 51 Og mens han velsignede dem, skiltes han fra dem og blev taget op til Himlen. 52 Disciplene lovpriste ham og vendte derpå glade tilbage til Jerusalem, 53 og de kom til stadighed i templet og priste Gud.